

BARBU

An illustration of a man with long dark hair, wearing a wide-brimmed straw hat and a dark blue shirt with red and yellow floral embroidery. He has a menacing expression with glowing eyes and is holding a large knife. He is seated at a wooden table with a silver plate and a wooden fork. The background is dark with a pattern of red and blue flowers.

SAN CLAUDE

INCLUDE SI PATRU SCRIERI SCURTE

San Claude

BARBU

București
2020

BARBU

© Claudiu Sâncrăian

Data apariției: Iulie 2020

Ilustrația copertei: Ștefania Tănase

Contact:

WWW: sanclaude.ro

Instagram: [san.claude21](https://www.instagram.com/san.claude21)

ISBN 978-973-0-32106-7

*„Am cerșit destul tulpini, vreau să-mi cresc pomul cu-n sfânt țel
Fiindcă rău-i prea vorace și are rădăcini de oțel”*

San Claude

Pentru Patricia Ebrașu și Tudor Geamăn

BARBU de San Claude

Cuprins

BARBU.....	8
Capitolul 1.....	8
Capitolul 2.....	13
Capitolul 3.....	17
Capitolul 4.....	19
Capitolul 5.....	20
Capitolul 6.....	23
Capitolul 7.....	26
Capitolul 8.....	30
Capitolul 9.....	34
Capitolul 10.....	38
Capitolul 11.....	42
Capitolul 12.....	43
Capitolul 13.....	45
Capitolul 14.....	48
Capitolul 15.....	51
DRUMUL SPRE STEA.....	54
ESENȚA.....	62
DARUL.....	65
ZILNIC, CRĂCIUN.....	68

BARBU

Capitolul 1

Vic, puștiul de patru ani, ghida carioca docilă pe foaia lipsită de multe spații albe. Stătea la masă, în bucătărie și desena concentrat. Desigur, nu era un Picasso, nici măcar un fir de păr de al lui Da Vinci. Dar o făcea din inimă. Desenele copiilor, străine de artă, mereu te încălzesc prin simplitatea lor. Candoarea mâinilor ce le-au lucrat aduc emoția de fapt. Când le privești, în minte ți se conturează ochii blajini, degetele plătându și vocea ușoară ca adierea vântului.

Din când în când, băiețelul făcea o pauză de gustare. Rupea câte un cubuleț de ciocolată și îl molfăia pofcios. Mozolit la gură precum fața de masă, întorcea spre ușă căpșorul acoperit de păr scurt șaten. Tatăl nu-l putea prinde mâncând ciocolată. Desertul aromat îi era interzis, iar el cunoștea clar motivul.

De la cioco nu mai faci nani. Te agită și te doare burtica. Așa îi spunea mama. Dar, chiar dacă nu îi era permisă, o iubea din toată inimioara sa micuță. Gustul dulce, cum se topea, alunele captive în pătrățelele savuroase, tot. Ciocolățica era plăcerea sa.

Ușa a sunat. Soneria-ciripit a pus capăt activității creative. Vic a sărit ca ars de pe scaun și a fugit să-și întâmpine mama. În acea dimineață ea se întorcea de la muncă, istovită, dar gata să-i sărute obrăjorii cărnoși.

-Eu sunt! sună vocea din spatele ușii.

Vic, suit pe scăunelul din hol, a descuiat ușa și s-a dat în spate pentru a nu fi lovit (a avut multe experiențe cu uși deschise brusc ce i-au cauzat „au, au!”).

Mama a intrat. A fost surprinsă și oarecum deranjată să-și găsească fiul la ușă. Bărbatul casei trebuia să fie mai responsabil și să se ocupe de deschisul ușii. În acest sens, l-a întrebat pe băiat:

-Dar tati ce face la ora asta?

-Face nani, tati.

-La ora nouă? Păi ești tu mai matinal ca el? făcu ea amuzată.

Mama avea în mână o pungă de carton ce răspândea mireasma micului dejun perfect. Perfect pentru Vic, nesătul cu ciocolata.

Cei doi au ajuns în bucătărie. Bucătăria modestă și bine îngrijită crea atmosfera de pace, susținută și de soarele dimineții ce pătrundea înăuntru. Părea a fi o zi minunată.

Vic s-a așezat la masă. Atunci și-a amintit de desenul lucrat. L-a ridicat și a început să i-l fluture mamei. Mama zâmbea fascinată de nerăbdarea copilului și i-a făcut pe plac cercetându-l.

-Vai, Vic, ne-ai desenat pe noi trei! Ce frumos și-a ieșit! Și ce fericiți arătăm!

-Ai văzut, mami? Acolo suntem în curtea din spate! Îmi place curtea din spate și o să fac un copăcel să crească acolo! zicea agitat de bucurie, în timp ce bătea din palme.

Mama a împachetat desenul și l-a așezat în buzunarul gecii negre. Geaca se asorta cu părul lung și întunecat. Ochii verzi s-au încălzit, știind că va avea aproape desenul în nopțile nesfârșite de muncă.

Femeia a dat drumul la foc pentru a-și pregăti cafeaua vitală. Între timp, i-a așezat băiețelului pe masă mâncarea aflată în caserola roșie de plastic. Lui Vic i s-a luminat și mai tare chipul. Radia de fericire. Doar a recunoscut imediat cușca roșie ce ținea captivă bunătatea aparte.

-Preferata ta! a spus mama victorioasă că l-a bucurat.

Vic a deschis cutia cu degețelele grăsuțe, hrănindu-și mai întâi ochii cu masa caldă. Ouă prăjite cu cârnați afumați. Alimentele așezate formau un zâmbet ademenitor. Frumusețea din cutie îi cerea băiețelului sărutări înfometate.

A început să mănânce ajutându-se parțial de furculiță. Mama, care își turna în pahar licoarea energizantă, a dat cale liberă discuției:

-Ia zi, Victoraș, ce faci azi? Ieși cu Alexuțu?

Copilașul, aproape sătul, a înghițit repede gălbenușul de culoarea lanului de grâu. Aproape s-a înecat (dacă îl vedea mama i-ar fi amintit de „mestecatul încet”)

-Alexuțu nu iese. l-a pedepsit mami a lui.

Mama și-a însușit expresia de „nu că ar fi ceva nou”.

-Ce a mai făcut? Ce a mai spart?

Femeia a luat loc la masă și a început să soarbă din cafeaua fierbinte. De regulă, o lăsa pe pervaz să se mai domolească puțin, însă era prea obosită și mai avea multe de făcut.

-Păi, mami și tati a lui l-au certat pentru că a vorbit urât. De asta, Alexuțu s-a supărat tare de tot și și-a trântit nervii pe verișorul lui, Dani. I-a aruncat lego în față.

După cele auzite, mama a luat o gură mare de cafea, pregătindu-și cuvintele. Era momentul să-l învețe ceva.

-Vezi tu, Vic, Alexuțu a făcut ceva urât. L-a rănit pe Dani, care nu o merita. Era inocent și, răul oferit inocenților este uns cu smoala iadului.

Mama a șoptit ultimele două cuvinte, accentuând gravitatea situației. Expresia ei misterioasă a fost percepută de Vic conform intenției. După ultimul puls al liniștii lăsate, cafeaua sorbită i-a întors pe cei doi înapoi pe pământ.

Vic, sătul după micul dejun copios, și-a anunțat ieșirea:

-Mami, eu mă duc în curtea din spate. Vreau să sap cu lopățica și să mă joc de-a plantatul!

Micuțul a alergat cu piciorușele nu prea antrenate până la poarta curții. Ușa albă a fost deschisă. Treptele de aceeași culoare trimiteau către spațiul verde. Curtea nu era mare și ducea lipsă de orice pom. Mărginită de gardul maroniu, aceasta nu permitea priviri din partea vecinilor.

Cerul gri bolnăvicios al Bucureștiului anunța lacrimi reci de ploaie. Poate o făcea din milă. Din milă pentru familia ce avea să verse lacrimi fierbinți.

În capătul curții, așezat pe vine, era silueta unui bărbat. Purta blugi și maieu alb, pătat. Avea sprijinită de un morman de pământ o lopată ruginită. Lângă aceasta se întindeau haotic sticle de bere (Vic le știa drept „sucul lui tati”)

Tati a fost în curte până acum. Da' de ce nu a venit la mine de dimineață? Și de ce nu i-a deschis el lui mami? se întreba el privind confuz.

Apoi, i-a picat fisa. Tati îi făcea o surpriză. Planta copăcelul pe care a vrut să-l vadă acolo de un car de vreme. Vic a rupt-o la goană spre el, înnebunit de entuziasm. Auzind pașii, tatăl și-a întors capul.

Avea chipul schimbat. Palid ca luna și cu ochii sugrumați de cearcăne. Transpira abundant în ciuda frigului toamnei. În buzele subțiri erau cratere adânci sângerii. Ce l-a surprins de fapt pe băiat erau buzele ce nu i-au schițat zâmbetul clasic. Acestea înfățișau panica și dorința de a nu fi prins.

Vic a ajuns în dreptul său. Imediat și-a acoperit nasul, inundat de un miros putred. Se mira cum tati nu simțea duhoarea ce-l înconjură.

-Fuuu! Ce miroase așa, tati?

Tatăl s-a ridicat sălbatic și și-a lipit degetul arătător de gura ascunsă în mânecă a copilului. Degetul tremura și purta pământ îndesat sub unghie. Vic și-a dat seama de seriozitatea momentului. A văzut-o în ochii reci și goi ai bărbatului.

-Du-te în casă, puștiule! șuieră tatăl.

Băiețelul și-a mutat privirea către ce se ascundea în spatele mormanului de pământ. Era o groapă deloc adâncă. Înăuntru a văzut un băiețel de o vârstă apropiată ca a sa. Întins cu fața în jos, copilul nu părea deranjat de miros și de ce se petrece în jur. De fapt, acesta însemna sursa duhului violente.

-Tati, tati! E Alexuțu! De ce stă în groapă?

Așa naiv era Vic! Tatăl se baza pe acest fapt.

-Doarme, așa că fă liniște, Victoraș de la oraș! Vorbea el în șoaptă prudent. S-a ascuns de mami și tati ai lui în curtea noastră. Știi și tu că l-au pedepsit.

-Aaa... m-am prins. Face nani la noi. Șopti Vic.

-Da... da! Acum du-te în casă și nu mai spune nimănui ce ai văzut. Spuse tatăl privind-și fiul vorace.

Vic era pe punctul de a se întoarce, când un alt aspect i-a fulgerat mintea. L-a întrupat sub forma unei întrebări:

-De ce se plimbă viermii peste Alexuțu?

Într-adevăr, grupul de viermi se înghesuia pe trupul băiețelului. Îi acopereau hanoracul negru murdar de pământ. Era o imagine macabră pe care micuțul copil nu a descifrat-o.

-Știi cum e Alexuțu... pe gustul tuturor. Cu aceste cuvinte tatăl a intrat ca într-o transă. Se uita în gol, iar șiroaie de salivă i se scurgeau din gură. Mirosul putred s-a contopit cu cel al alcoolului, creând bomba nucleară pentru nas.

-Chiar și pe gustul viermilor? l-a întrebat credul.

-Și tu ești pe gustul lor... rânji tatăl, dezvelind dinți nespălați.

Mai departe, totul a decurs rapid. Mama, îngrijorată de absența soțului din dormitor, a ajuns în curte. A scăpat ceașca cu cafea, înjunghiată de șocul tabloului lugubru. Apoi, țipete. Asta își mai amintea Vic. Urlete și lacrimi și, ceva mai straniu ca toate, tati al lui repeta cuvintele „Foamea e mare, dar nu e a mea”.

Capitolul 2

Vic s-a smucit. În dreptul ochilor s-au reconturat volanul, parbrizul umed și cerul opac surghiunit de stele. Tânărul, în vârstă de nouăsprezece ani, gâfâia aprig. Broboane de transpirație i-au inundat fruntea, reci și incomode. Părul castaniu și scurt era ud learcă, de parcă ploaia de afară a pătruns prin plafonul mașinii.

A fost doar un vis. Nimic mai mult. Somnul incomod pe scaunul din față poate da frâu groazei greu de anticipat.

Tânărul a inspirat adânc de câteva ori și s-a lăsat moleșit pe spătarul scaunului. A coborât și geamul, ca aerul rece să-i împrospăteze gândurile aglomerate. Degeaba. Adevărul va curge mereu fierbinte în venele universului, ajungând și la inimă. Iar adevărul său îi inunda inima cu spaima otrăvitoare.

A fost un vis, dar a întrerupt realitatea. Am retrăit o amintire a copilăriei zbuciumate de acea zi blestemată.

Nu putea sta și rumea apăsările. Mașina înfometată după curent cerea hrană. Vic a coborât din Matiz. Transpirația era ca benzina pentru focul frigului de afară. Vic a luat cu el și o lanternă.

Și-a început înaintarea pe drumul de țară, luminând în stânga și dreapta fiecare casă. Casele semănau cu cerul. Beznă totală. Era și

normal la acea oră târzie. Țăranii se trezeau devreme, deșteptați de cocoși și de nevoia de a munci.

Vic, cu tonul molcom și asuprit de timiditatea sa specifică, mima un strigăt:

-Mă poate ajuta cineva? Am rămas fără curent la baterie.

Tânărul înainta oftând din când în când. Mâna îi îngheța pe lanternă.

-Vă rog mult! Plătesc!

După minute bune de mers, norocul i-a surâs. Pe partea stângă a zărit o casă din care se revărsa lumina becului. Era veche și neîngrijită. Părea gata oricând să se prăbușească. Proprietarul sau cine trăia acolo parcă juca ruleta rusească, intrând și părăsind locuința șubredă.

Vorbind de cine locuia în acea casă, mai multe siluete se vedeau prin geamul de la bucătărie. Vic observă un bărbat cu pălărie ce era urmat de un șir de copii. Mergeau în șir indian, bărbatul fiind conducătorul. Șirul de oameni a dispărut din raza sa vizuală, ieșind din dreptul ferestrei.

Vic gândea cu febrilitate. Nu își putea periclita șansa de a găsi curentul vital mașinii datorită unei greșeli. Se apropie de gardul din piatră al casei și strigă mai tare ca înainte:

-Hei! Domnule! Am nevoie de puțin ajutor! Plătesc!

Mai era doar de așteptat. Bărbatul cu pălărie sigur l-a auzit și împreună cu copiii îl vor întâmpina.

Câți copii are domnul din casă! Eu știam că țăranii au grijă să umple casa, dar am impresia că erau cam mulți. Cine știe. Poate asta-i vreun orfelinat de fapt. Puțin probabil. Astea nu-s condiții optime pentru copilași. În fine, ce contează e că îmi primesc ajutorul. Am timp mai târziu să diger astfel de idei.

S-a scurs ceva timp și nu s-a arătat nimeni. Vic strivea cu piciorul frunzele uscate ce produceau sunete care îi gâdilau placut auzul. A simțit ceva tare. Era o pară. Înfometat, a ridicat fructul și a mușcat vorace din el. A aruncat para cu nepăsare față de stomacul neglijat, în momentul în care a sesizat stingerea becurilor din casă.

Nu pot renunța așa. Vreau curent neapărat și voi face orice să îl obțin.

A grăbit pasul spre poarta încuiată. Jena îi tulbura dorința de a se face auzit din nou. Dar trebuia să o facă. Vic și-a reluat cererea:

-Vă rog din suflet! Puțin ajutor! Știu că m-ați auzit, domnule! Am zis că dau și bani!

Tot nimic. Vic a dat să se întoarcă cu capul plecat, când un scârțâit metalic i-a zgâriat urechile. Poarta s-a deschis de una singură.

Sunt cât se poate de sigur că era închisă. Nici măcar n-a bătut vântul să o deschidă. Zău că-i ceva ciudat! Zici că-i o invitație înăuntru. De ce nu? O să bat la ușă și mă voi face ascultat.

Vic a trecut de poarta larg deschisă și primitoare. Se afla în grădină. Plină de buruieni și diverse mizerii, avea cu ce să semene.

De cum a pășit în grădină, nările au primit un miros ciudat. Nu era prea pronunțat, însă se simțea. Mirosea a putrezit. Vic și-a amintit de evenimentul adânc imprimat din copilărie și un fior de gheață i-a trecut pe șira spinării. A înghițit în sec și a continuat să meargă robotic.

A ajuns la ușa maronie a casei. Primul ciocănit a fost foarte sfios. Deja obosit de toată situația nesuferită, a bătut mult mai hotărât. În casă domnea liniștea. Niciun semn menit să anunțe recepționarea atenționării din partea lui Vic.

O altă ciudățenie s-a produs. Ușa din lemn, precum poarta, s-a deschis de una singură. A făcut-o lent, împrumutând din timiditatea tânărului uimit.

Vic își trecu buimac mâinile prin părul castaniu. Își dorea să își smulgă fiecare fir, fiind alimentat de o frică de nestăvilit.

Ce naiba? Cumva nu m-am trezit din coșmar?

Tânărul se zgâia la întunericul din interiorul casei. Nu deslușea nici o formă. Totul semăna cu un cărbune uriaș închis într-o casă ce stătea să cadă. Nu era firească o asemenea beznă.

A mutat lanterna spre vasta negură. În mod bizar, leit cu evenimentele precedente, lumina lanternei nu reușea să aducă nici un fel de vizibilitate. Lumina ei nu funcționa, de zici că un zid invizibil o împiedica.

O adiere rece și putredă s-a rostogolit din interior până s-a spart în chipul transpirat al lui Vic. Atunci a înțeles că încăperea întunecată era sursa mirosului insuportabil ce trimitea la amintirea monstruoasă.

-E cineva? Domnule? începu Vic, sperând ca din interior să nu îi răspundă nimeni. Vă deranjez doar puțin.

La naiba! Gata cu politețea! Intru, îi zic că era deschisă ușa, îl rog să mă ajute, și gata. Mare scofală!

Tânărul a trecut pragul casei. Doar doi pași îl separau de ieșire. Contrar normalului, înăuntru era mai frig ca afară. Vic nu avea un sentiment bun. A vrut să iasă. A vrut doar, căci o forță nevăzută îl ținea pe loc, împietrit. O voce de bărbat, înghețată și sumbră, se auzi cu ecou:

-Foamea este mare, iar tu vei fi mâna mea dreaptă!

Vic nu pricepea de unde vine vocea.

-Foamea e mare și de nestăvilit! continuă vocea misterioasă.

-Arată-te! zise Vic, încă încercând să se elibereze din strânsoarea invizibilă.

-Mă vei servi cum se cuvine... la fel ca tatăl tău! Zise vocea sumbră.

Vic nu apucă să mai dea replica. O amețeață violentă l-a cuprins. Nu s-a îmbătat niciodată, însă mereu a socotit că așa se simte amețeața betiei. Era pe punctul de a se prăbuși. Aceasta s-a și petrecut. Vic a leșinat.

Capitolul 3

Întineric. Nu vedea nimic. Chiar dacă simțul vizual s-a evaporat, cel auditiv se accentua cu fiecare secundă. Vic auzea cum creștea ușor în volum un glas. Suna a bătrân morăcănos, care avea ceva de împărțit cu el, în ciuda stării sale de leșin.

-Scoală, bucureștean jegos! Școală că te tai! țipa bătrânul. Belește ochii la mine când îți zic!

Pleoapele lui Vic s-au ridicat rapid, văzându-l pe cel deranjat. Tânărul era întins pe spate, iar deasupra sa stătea un bătrân cu briceagul murdar lipit de gâtul său.

Inamicul, în jur de șaptezeci de ani, arăta neîngrijit. Purta o bluză scăldată în transpirație și mizerie și, în barba țepoasă, atârnavu firimituri de pâine. Privirea crucișă, coroborată și de mirosul specific, puneau în față un alcoolic dornic de ceartă.

-Ai intrat în casa aia? Hă? Zi-mi că n-ai intrat. Vorbește că te omor acu'! continuă să urle țăranul beat.

Vic s-a smucit, în acest fel îndepărtând atacatorul. S-a târât la câțiva metri de el, începând să devoreze cu privirea zona în care se găsea. Nu era în casa misterioasă unde a leșinat. Se afla la scurtă distanță de mașina însetată de curent.

-Nu! N-am făcut nimic! N-aș intra nepoftit nicăieri! zise Vic.

Bătrânul s-a mai relaxat. Profitând de reducerea tensiunii, Vic s-a ridicat în picioare. Țăranul în vârstă zise:

-Ce făceai leșinat aici? Ai băut? Ai luat ceva?

-În nici un caz! exclamă Vic. Sunt cu mașina și...

-Lasă vrăjeala cu mașina, i-o tăie țăranul. Și eu conduc de ore bune și sunt beat criță. M-am dat jos când ți-am văzut Matizu'. Plăcuța aia... bucureștene.

Vic aprobă din cap și spuse:

-Mă puteți ajuta cu niște curent? Vreau să ajung la bunica mea și mașina nu mai porneste.

Bătrânul strâmbă din nas. Apoi a întreat:

-Abia mai am eu curent la a mea. Da' lasă, bucureștene, te duc eu. Stă aici în Carni? Cum o cheamă?

-Da, e din sat. I se spune doamna Goleta. Stă mai exact...

Țăranul își așează burta umflată și surâse cu poftă.

-Aaa... doamna Goleta. Stă pe lângă mine. Nu știam că e bună-ta, bucureștene.

Tânărul i-a vorbit oarecum stânjenit și speriat de reacția ce putea urma:

-Nu am vizitat-o de ani buni. Nu prea îmi place satul.

Conform așteptărilor, țăranul mândru de satul Carni pe care îl numea acasă, i-a vorbit tăios:

-Ai naibii bucureștenii ăștia! V-ați învățat cu orașu' și luxu'! Hai după mine!

Vic l-a urmat până la mașina sa, o Dacia veche. Au decis să lase Matizul unde era până a doua zi, când făceau rost de curent. Bătrânul țăran s-a oferit să îl ducă până acasă la doamna Goleta. În mașină, acesta a ținut să îi precizeze tânărului:

-Bucureștene, tre' să-mi dai treij' de mii până la bună-ta.

-Treizeci de lei? Făcu Vic ultragiat.

Țăranul i-a tăiat repede valul de răscoală:

-Băiete, am muncit in București zece ani de zile. Știu cum sunteți voi. Numai să faceți oamenii simpli de bani. Țepari afurisiți! E rândul meu să va storc de bani!

Tânărul Vic i-a înmânat banii solicitați. Urma să fie un drum lung.

Capitolul 4

Mașina se deplasa pe drumul de țară, lăsând urmele cauciucurilor în praf. Vic își ținea capul moleșit sprijinit de geam. În minte i se învârteau amețitor aceleași gânduri privind întâmplările stranii trăite cu câteva minute în urmă.

Nu-mi vine să cred! Vocea aia din casă... ce mi-a zis! „Foamea e mare”, „Mă vei servi cum se cuvine, la fel ca tatăl tău”. Cine era el? Oare a avut o legătură cu crima comisă de tata? Poate tata l-a ucis pe Alexuțu la porunca acelui dubios. Trebuie să aflu mai multe.

Imaginea văzută l-a trezit din cugetare precum o găleată cu gheață. Prin geamul nespălat se zgâia din nou la casa unde a leșinat. Vic a făcut ochii mari și cuvintele au gonit dincolo de buze:

-Casa aceea... în care nu trebuie să intru, cine locuiește acolo? Am văzut un bărbat cu copii la geam.

Țăranul bătrân a tresărit speriat. A încercat să își controleze emoția, mimând fără izbândă faptul că nu înțelege despre ce vorbește tânărul.

-Nu e nimic acolo! Începu țăranul iritat. Nu e locuită de nimeni! Casa abandonată, cum o numim noi, e abandonată de ani buni.

Vic, dornic să cunoască adevărul, insistă:

-Da, dar sunt sigur că...

-Gata! I-o tăie nervos țăranul. Nu ai ce căuta în ea și cu asta basta! Bucureștean băgăcios!

Vic a tăcut. Era clar ca nu putea afla nimic. Liniștea lăsată a fost sfărâmată în scurt timp de vocea țăranului:

-Deci îți vizitezi bunica. Țin să te avertizez, de când a murit fisu', e cam dusă cu scufița.

-Știu. Tata a avut accidentul de mașină la o zi după ce s-a întors de aici. Bunica a fost tare afectată, i-a zis Vic.

Bătrânul nu a mai continuat dialogul. A condus în liniște.

Trebuie să aflu ce-i cu casa aia și ce legătură a avut cu tata. Mica mea excursie în Carni va fi dedicată elucidării acestor lucruri neînțelese... ce cred că îmi sunt ascunse intenționat.

Capitolul 5

Mirosul din încăpere îți muta nasul, însă lui Vic îi amintea de puținele dăți în care și-a vizitat bunica. De la capătul mesei împodobite cu bucate țăărănești, o privea stingher pe bătrână cum purta un dialog ciudat și neinteligibil cu ea însăși. Bunica și-a terminat convorbirea și a zis:

-Ia zi, maică, mai pun două sarmăluțe? întrebă în timp ce își netezea cu mâna straietele populare.

Vic se zgâia dezgustat la „sarmalele” din farfurie. Cu furculița a desprins învelișul unei sarmale. Carne crudă și învechită a ieșit la iveală. Sunetul produs de presarea ei cu tacâmul i-a provocat greață.

-Mamaie, mai bine mâncăm doar măămăligă, zise Vic. Sarmalele s-ar putea să ne pice greu.

Bunica și-a pus în farfurie o porție sănătoasă de mămăligă. A avut noroc cu nepotul care a oprit-o înainte să își toarne ciorbă peste mămăligă, aceasta spunând că i se întâmplă des să o confunde cu smântâna.

În timp ce mâncau, pe bunică a podidit-o plânsul din senin. Bătrâna zicea printre lacrimi:

-Tare îmi e dor de tati al tău... a fost un om așa bun... nu ar fi rănit nici o muscă. Of... mereu îmi făcea cadouri când trecea pe aici. Vai de mine, că nu-mi amintesc ce mi-a adus ultima oară.

La auzul vorbelor, Vic a simțit disconfort. O altă amintire foarte veche, dar permanent în suflet, i-a fulgerat mintea.

Era în holul casei, la câteva zile de la crima comisă de tatăl său. Stătea sprijinit de perete și trăgea cu urechea la convorbirea telefonică purtată de mamă în bucătărie.

-Cum să îi povestesc unui copil de cinci ani așa ceva? Suspina mama și se îneca. Cu ce cuvinte să îi spun că tati al lui i-a omorât prietenul de aceeași vârstă și a devenit canibal?

După atâția ani încă simțea emoția trăită atunci.

Uitându-se la bunica scufundată în tristețe, lui Vic i s-a făcut milă. Acesta a încercat să o îmbuneze:

-Nu plânge, mamaie. Tati a ajuns acolo sus, unde merg doar oamenii buni.

-Știe mamaie, dar mă doare inimioara când mă gândesc cum s-a dus. Cum a suferit în accidentul de mașină... se smiorcăia bătrâna.

Vic a fost cuprins de un disconfort mult mai mare. Îi venea să împărtășească cu ea adevărul, dar știa cât de distrusă îi era sănătatea mintală, iar așa ceva i-ar fi făcut-o cioburi.

Vic s-a adâncit în gânduri. Trecutul îl bântuia. Printre bucățile ce alcătuiau mozaicul lipsit de culori plăcute al copilăriei sale, o amintire îl înțepa constant.

Stătea în pat, când mama a intrat în cameră. Draga lui arăta dărâmată și trupul parcă i se degrada precum un fruct uitat în arșița soarelui. Doar că arșița ei se numea depresie.

El, micuțul Vic, a întrebat naiv:

-Mami, de ce tati nu se mai întoarce de la casa unde merg cei care fac rele?

Mama abia și-a găsit cuvintele și, în special, curajul să răspundă:

-Fiindcă... tati... nu mai e. Tati a murit.

Ce mic era și ce greu a asimilat vestea.

-La omorât alt om rău? a întrebat micuțul Vic cu ochii umezi.

-Nu, zicea mama regretând știrea oferită copilului care s-a pus pe plâns. Tati a vrut să moară... a făcut-o singur.

Vic, sughițând și încercând să se controleze, nu dădea semne că pricepe ce a auzit.

-Crezi că va ajunge acolo sus? a spus copilul încet.

-Nu știu. I-a răspuns laconic mama.

Bunica, care la fel de brusc s-a și întristat, s-a înseninat. Zâmbea voios, de parcă starea precedentă nu a existat. Aceasta a ridicat paharul de vin și a zis:

-Pentru Vali, un fiu și un tată minunat!

Vic a ales să nu bea pentru tată. Când privea lichidul roșu din paharul bunicii, parcă vedea sângele vărsat de către omul cinstit de bătrână. Tânărul s-a scuzat scurt:

-Nu pot să beau, mamaie. Iau niște pastile ce nu-mi fac bine cu alcool.

Capitolul 6

Degetele osoase au dat drumul la ochiul mic al aragazului. Aragazul era îmbrăcat în zdrențele murdăriei, precum și restul bucătăriei. Ibricul ținut de același prelungiri scheletice a fost trântit cu greață pe foc. Recipientul purta prelinse și uscate urmele cafelelor anterioare. Așa începea ziua mamei lui Vic, cu cafele tari, multă băutură și oftat din adâncul inimii. Aceasta era rutina ei din dimineața de când soțul a comis crima oribilă, iar apoi și-a încheiat socotelile cu viața.

De la masă, Vic trăgea cu ochiul la ea. Nu dorea să cuprindă cu ochii tabloul trist și mizerabil. A văzut cum focul aragazului ardea bucățele de sos lipite de el și cum mama mai golea însetată un pahar de tărie. Totul s-a schimbat. De la bucătăria cândva splendidă, până la cele două suflote roase de dezordinea interioară.

Mama a scos din frigider o caserolă roșie. I-a așezat-o în față lui Vic și i-a zâmbit. Zâmbetul cald nu se asorta cu chipul slăbit și palid. Cearcănele ochilor și obrajii supti indicau consecințele faptei petrecute într-o dimineață mohorâtă.

-Preferata ta... încă, a zis mama cu vocea răgușită.

-Mulțumesc, i-a răspuns Vic, forțând un zâmbet.

Tânărul a deschis capacul caserolei. Conținutul său, în mod normal, trebuia să îți dea tonul unui strigăt de groază. Nu și în cazul lui Vic, care se holba înfometat la bucățelele umane scăldate în sânge. Erau degete, ochi striviți, buze și încă multe. Toate ieșeau la suprafața lichidului roșu, semănând cu un grup de insulițe. Grăsimea s-a ridicat la suprafață sub forma unor cerculețe unsuroase. Cumva, Vic știa că sunt rămășițele unor copii.

Vic era mulțumit de esteticul micului dejun. Mai mult, mirosul vag de putred îi excita glandele salivare. Nu își mai putea

stăvili foamea. S-a repezit vorace, împrôșcând masa cu stropi de sânge. Mesteca cu poftă carnea, iar oasele îi pocneau printre dinți înfiorător. După ce a rămas doar amintirea din părțile solide, Vic tot nu era sătul. Cu mâinile căuș sorbea sângele fierbinte și vâcos.

Papilele gustative valsau energic cu gusturile, când tânărul a căpătat sentimentul că un necunoscut se zgâiește la el.

Și-a ridicat ochii umezi de plăcere. Întradevăr, din capătul mesei se holba la el o persoană străină. Mama a dispărut. În locul ei se găsea un bărbat.

Purta o pălărie din paie cu o panglică ce înfățișa drapelul României. De sub pălărie curgea o claie de păr negru, nepieptănat și uleios. Câteva șuvițe erau lipite de obrajii a căror piele moartă se strângea pe pomeți. Buzele subțiri și uscate formau un rânjet diavolesc, dezvăluind dinți galbeni cu picățele negre. Ochii rămâneau un mister bine păstrat de pălăria răsturnată peste ei. Stilul său vestimentar era sinonim cu bizarul. Purta ceva nemaivăzut. O ie de culoarea nopții îi acoperea trupul costeliv ce provoca disconfort vizual. Modele roșii tradiționale erau desenate pe materialul șifonat.

În esență, omul nu arăta deloc viu, dar zâmbea plin de viață la tânărul confuz. Aspectul lugubru l-a zdruncinat pe Vic care, abia atunci, a realizat ce s-a petrecut. Nu înțelegea cum a putut savura masa dezgustătoare și ce anume l-a atras la ea. O forță stranie i-a creat o poftă de neoprit. Speriat, a aruncat casoleta pe podea.

-Să crești mare, băiete! zise bărbatul.

Vic a recunoscut imediat vocea. Era glasul auzit în casa misterioasă unde a leșinat. Exact ca atunci, ceva l-a paralizat pe scaun. Panica s-a instalat în el și totuși a reușit să întrebe:

-Unde e mama?

Străinul a râs sardonice, după care, i-a zis:

-Alcoolica și panarama de mă-ta nu-i aici să te salveze. Nu se poate salva pe ea...

-Cine ești? șopti Vic terifiat.

-Mă cheamă Barbu, i-a răspuns în timp ce își așeza mai bine pălăria pe ochi. Încântat de cunoștință, Victoraș.

Pe Vic l-au trecut transpirații reci.

-Ce vrei? ceru tânărul să știe.

Barbu își mușcă buza și clătină din cap dezaprobat.

-Ce vreau? Poate ce vrem! Avem un viitor sățios în față!

Vic se uită un moment la ghearele lui Barbu. Prin puterea imaginației le putea auzi cum zgâriau o tablă de școală.

-Cum adică „avem”? Nu pricep, a zis Vic.

-Ești mâna mea dreaptă, spuse Barbu și și-a ridicat mâna sub forma unui salut. Formăm o echipă. Asta am făcut și cu tactu’.

Ochii lui Vic s-au umflat, uluirea fiind pompa ce și-a săvârșit corect fapta.

-Tu l-ai forțat pe tata! Tu ești monstrul din spatele crimei!

- Corect... Foamea este mare... și acum este și a ta, tinere!

-De ce toate acestea? Cu ce am greșit eu și tata?

Barbu a râs cu poftă.

-Fiindcă mi-ați trecut pragul... și tu... și el. Iar el nu s-a mulțumit cu atât. Mi-a mai și furat ceva de preț. I-a dezvăluit Barbu motivul.

Dacă nu ar fi fost împietrit, Vic s-ar fi ridicat și ar fi tăbărât asupra invadatorului. În schimb, s-a rezumat la cuvinte de amenințare:

-Nu voi sfârși ca tata! Te voi învinge!

Ușa și geamurile bucătăriei s-au trântit brusc și sonor. Când liniștea și-a reluat domnia, Barbu s-a ridicat de la masă. Era un om înalt, iar pantalonii jerpeliți se mulau perfect pe picioarele ca două

prăjini. Acesta s-a apropiat lent de Vic, turnând mai mult suspans situației.

Ce vrea să-mi facă? Vrea să maucidă? Mai bine așa. Mai bine mor decât să mă împingă spre omoruri pline de cruzime.

Bărbatul și-a scufundat degetul în pieptul tânărului. Vic nu simțea durere. Simțea doar cum gheara i se apropie de inima ce îi bătea nebunește. Barbu se schimonosi la față, după care a ținut să menționeze:

-Și eu am una, doar că e mult mai întunecată.

Vic și-a deschis ochii. Era în pat. În odaia sa din casa bunicii nu era nimeni. A avut doar un coșmar și nimic mai mult. Afară respira noaptea molcom și rece.

E de la mămăliga bunicii. Eram sigur că nu a fost fiartă cum trebuie!

Capitolul 7

-Ești sigur că ai dormit bine, Victoraș de la oraș? N-arăți prea în formă, zise bunica îngrijorată.

Într adevăr, se petrecea ceva cu Vic. Tânărul s-a trezit mai târziu ca de obicei, cu o stare de rău. În ciuda somnului prelungit, acesta a căzut pe scaunul din bucătărie ca frânt de oboseală. Se bucura de soarele ce îi mai încălzea chipul, care semăna cu neaua, alb și rece.

-Cred c-am mâncat prea mult aseară, zise Vic mormăit.

De când s-a trezit cu simptomele bizare, acesta s-a gândit doar la visul avut. Cu siguranță aveau legătură cu coșmarul. Sosise momentul mult așteptat de când a leșinat în casa misterioasă. Era timpul să afle adevărul de la femeia doxă în ale satului Carni.

-Mamaie, dădu Vic frâu discuției, la intrarea în sat este o casă...

-Sper că nu ai intrat în ea! tresări bătrâna ca friptă.

Vic clătină din cap rapid, de parcă era scuturat de un gust foarte amăru.

-Nu. Domnu' care m-a dus cu mașina mi-a zis același lucru.

Bunica, dezgustată, i-a spus:

-Îl cheamă Dorel. Un afurisit! Dacă-ți cere bani și să te ajute cu curentul...

-Lasă-l acum, a întrerupt-o el nerăbdător. Vreau să știu mai multe despre casă.

Bunica a inspirat adânc și a expirat zgomotos. Era vizibil deranjată de curiozitatea nepotului.

-Nu ar trebui să-ți spun nimic! zise aspru. Este secretul bătrânilor din Carni. Nici Vali al meu nu știa!

Bunica s-a ridicat să își mai toarne cafea. Refuzul ei părea de neclintit, precum muntele în bătaia vântului, însă atitudinea s-a schimbat din senin. Bătrâna s-a înmuiat fără să știe măcar ea de ce anume. S-a așezat înapoi la masă cu cafeaua.

-Făgăduiește-mi că nu vei împărtăși nimănui secretul. Ceru bunica ferm.

-Promit solemn, jură Vic.

După ce bunica a fost pe punctul de a turna sare în cafea, (noroc cu nepotul atent ce a oprit-o la timp) s-a apucat să povestească o istorisire bine ascunsă:

-Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă. Vali abia făcea primii pași. Era așa adorabil! Avea piciorușe grăsuțe și uneori se împiedica și zicea „uf!”. După care se ridica și...

-Mamaie, doar zi-mi povestea casei. Vorbim de tata mai târziu.

Bunica îl privi confuză și întrebă după câteva clipe de liniște:

-Unde rămăsesem?

-Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă... încercă Vic să îi amintească.

-A da! exclamă femeia. Dezastrul din Carni a luat naștere o dată ce a făcut cunoștință cu... Barbu.

Vic înghiți în sec. Nu era doar o coincidență numele.

Bunica îi povesti sosirea lui Barbu în Carni, adică prima oară când l-a văzut. Ochii minții încă puteau reproduce totul. Barbu a coborât dintr-o Dacie, fix în fața casei sale. Era un bărbat de vârstă mijlocie. Purta o pălărie de paie ce îi ascundea ochii și părea genul de om foarte retras.

-Dacă am fi știut doar ce intenții ascundea sub pălăria aia afurisită! se văită bătrâna.

Vic asculta atent să nu rateze nici un detaliu.

-La scurt timp după mutare, reluă ea, în mod neobișnuit, au început să dispară copii. Zici că-i mânca pământul! Nu erau de găsit nici după dealuri și nici la pârâu! Cu toții ne-am speriat și am trecut la căutări.

Câteva secunde, bunica s-a desprins de realitate. Era absorbită de amintiri în timp ce se uita în gol pe fereastră. Nu a fost de față atunci, dar toți bătrânii satului știau detaliile sinistre.

Într-o dimineață, vecinul lui Barbu i-a intrat în casă. Dorea câteva ouă și, în mod normal, ar fi ciocănit, însă a găsit ușa întredeschisă. A spus că nu va deranja scurta vizită. Nici nu știa că aceasta va oferi răspunsurile căutate.

Vecinul l-a găsit pe Barbu în timpul mesei. Nu orice masă. Barbu se înfrupta din candoarea copiilor. Sfâșia inocența fără pic de remușcări. Arăta sălbatic și nebun, mânjit pe toată gura. Vecinul a asistat stupefiat la canibalism.

În Vic creștea panica și deznădejdea din ce în ce mai tare. Erau ca un aluat ce dospea, iar drojdia însemna fiecare cuvânt al bunicii. Descrierea mesei lui Barbu îl făcea să retrăiască visul.

-Vecinul a dat de veste. După ce l-au prins pe făptaș, sătenii au socotit că închisoarea era o pedeapsă infimă pentru faptele comise. Au ales să își facă dreptate singuri.

Bătrâna a luat o scurtă pauză de la vorbit. Amesteca zațul din cafea, ca mai apoi să îl mănânce cu lingurița. Vic nu mai avea suficientă energie pentru a-i spune că zațul „nu e mâncare”. Agitația din minte îl răscolea.

Bunica a continuat:

-În ziua aceea, l-au bătut și schingiuit cu sete. Da' tortura nici că l-a clătinat. Râdea la fiecare lovitură încasată. Nebun mai mare nu s-a găsit. În final, Barbu a fost spânzurat la el în curte. Nu am fost de față atunci, da' se zice că ultimele sale cuvinte au fost „Foamea e mare... va dăinui și după moarte”.

Bunica mesteca zațul cu poftă. Avea dinții acoperiți de picățele negre, oferindu-i un aspect caraghios. Aceasta a revenit la povestire:

-După ce i-au făcut felul, sătenii au vrut să ascundă urmele răzbunării. Nu aveau în plan să înfunde pușcăria pentru un dezaxat ca el. I-au luat trupul neînsuflețit și l-au îngropat sub podeaua casei sale. Au astupat bine cât să nu dea la ochi.

Vic vizualiza casa misterioasă. Bezna din ea imposibil de sugrumat cu lumina lanternei, cu siguranță avea legătură cu trupul monstrului. Ud learcă de emoții, Vic a întrebat:

-Asta e tot?

Bunica clătină din cap.

-Din păcate... nu. Adevăratul blestem a luat formă după moartea lui Barbu. Vezi tu, sătenii au anunțat poliția. Polițiștii au

venit la locul faptei și au înghițit minciuna lor. Barbu s-a ascuns undeva și, doar rămășițele copiilor au fost găsite. Oamenii legii au intrat în casă și au făcut cercetări.

Femeii îi tremurau buzele. Era îngrozită de trecutul dezgropat brusc. Aceasta încercă să se liniștească și povesti mai departe:

-Mare greșeală au făcut, Vic... mare greșeală. S-a auzit că după ce oamenii legii s-au întors la familie, s-au schimbat. Au moștenit boala Barbu. Simțeau nevoia de a face rău copiilor în exact același fel precum canibalul răposat. Nu și-au putut stăvili nevoile venite de nicăieri. Nici ei nu pricepeau ce sunt acele gânduri și de ce sunt așa greu de controlat. Și-au ucis copiii. Și după...

Bătrâna mai avea puțin și plângea de spaimă. Cu greu a terminat de povestit.

-Totul e clar. Oricine trece pragul casei lui Barbu, Casa Întunecată cum îi spunem noi, se alege cu boala Barbu. O dorință arzătoare și incontrollabilă de a împrăștia iad acestor ființe nevinovate.

Vic se străduia să digere informațiile. Degeaba încerca să se mintă că nu a luat boala Barbu. Deja simțea schimbări în trup. Și tatăl său a intrat în Casa Întunecată la ultima vizită în Carni. Era cert aceasta. În sfârșit a înțeles motivația crimei din copilărie. Tati al lui, la fel ca el acum, a purtat o povară îngrozitoare. Boala Barbu...

Capitolul 8

Matizul și Dacia erau parcate în fața casei doamnei Goleta, bunica lui Vic. Dorel l-a ajutat pe bucureștean să rezolve problema

curentului. Cei doi au părăsit autovehiculele ca tânărul să poată plăti suma convenită în schimbul ajutorului. Dorel l-a cântărit pe Vic în tot timpul petrecut. Acesta l-a întrebat suspicios:

-Bucureștene, tot drumul ai fost cam ciudat. Nu ascunzi nimic, nu?

Pomul suspiciunii lui Dorel a fost crescut de apa înfățișării bolnăvicioase a lui Vic. Tânărul i-a răspuns:

-V-am zis. Am dormit cu geamul deschis și m-a tras curentul. Sunt doar puțin răcit.

-Nu pare a răceală, i-o reteză țăranul tăios.

Vic, deja stresat, i-a zis batjocoritor:

-Dar ce diagnostic îmi puneți, domnule doctor?

Dorel, cu pumnii strânși, zise printre dinți:

-Domnul doctor te-a diagnosticat cu „minciună acută”. Cred că tu, ca un bucureștean băgăcios, ai intrat ieri noaptea unde nu-ți fierbea oala.

Pălmuit de starea de rău, Vic i-a spus scurt:

-Nu am intrat în „Casa Întunecată” a voastră! Nici n-am să o fac! Ia banii și dă-mi pace!

Tânărul a scos suma aberant de mare și i-a înmânat-o cu scârbă țăranului. Dorel, păstrând atitudinea morocănoasă, s-a întors în Dacie.

Vic mormăia pentru sine înjurături, când atenția i-a fost reținută ce ceva anume. Dintr-o casuță vecină s-a arătat un grup de băieți. Nu erau mai în vârstă ca Alexuțu, prietenul din copilărie.

Un fior rece l-a inundat pe tânăr. Nu o simțea, însă pupilele i s-au mărit, precum stropul de vopsea picurat pe un șervețel. Foamea îi curgea violent în vene. Boala Barbu își zicea cuvântul. Dorința arzătoare i-a întunecat mințile, la fel ca un nor ce vrea să semene doar ploaie rece.

*Cinci sufletele candid! Pure și savuroase. Trebuie să le gust!
Am nevoie de ele! Sufletul mi-o cere! O să mor dacă nu mă înfrupt
din frăgezimea lor!*

În acea clipă, Vic detectă o prezență în spatele său. Răceala și întunericul se materializau dincolo de umerii săi. Mâini osoase și putrezite l-au prins într-un fel de îmbrățișare demonică. Mânele negre ale ei l-au încolăcit. Era Barbu, care l-a cuprins de la spate. Lui Vic îi era frică să se întoarcă și să îi zărească chipul. Din reacția lipsită de îngrijorare a copiilor, era clar că doar el îl vedea.

-Vai! Îi șopti la ureche Barbu, cu vocea înghețată. Ce înfometaji suntem! Abia acum ne luăm micul dejun.

Vic dă să răspundă, dar mai întâi își șterge saliva scursă pe bărbie:

-Ești un degenerat!

Vic își putea imagina rânjetul bolnav schițat după ceafa sa.

-Poate... să zicem! Dar ce ar fi să fiu un degenerat sătul, partenere? zise Barbu onctuos.

Copiii se jucau liniștiți, fără să știe pericolul ce îi păștea.

-Sunt așa inocenți, se smiorcăi Vic. Nu merită răul meu. Nu am nici o scuză pentru a-i răni.

*Degeaba spun astea. Nu mă mai pot controla. Voi sări pe ei
ca un animal nebun.*

Barbu îl strânse pe tânăr mai tare. Monstrul mimă un fals ton milostiv:

-Sărăcuții copii! N-au greșit nimănui! Tati al tău gândea la fel când i-a mușcat ochii lui Alexuțu.

Vic inspiră cu greu, plămâni acestuia fiind turtiți de strânsoarea maleficului. Încă se străduia să își stăvilească dorința arzătoare.

-Tatăl meu a ruinat două familii! Nu o să ajung ca el, spuse tânărul, nesigur pe el.

Barbu râse copios. Și-a trecut degetele prin părul lui Vic. Aveau textura unor crenguțe uscate pline de denivelări.

Nu pot pierde în fața lui. Trebuie să-mi amintesc ce m-a învățat mama.

-Răul oferit inocenților este uns cu smoala iadului! zise încet Vic.

-Ce târfă nenorocită a spus asta? Bagă colții adânc că doar o viață ai! șuieră Barbu, pierzându-și calmul.

Monstrul i-a apucat brațele lui Vic. Le strângea puternic, cu ghearele înfipite în pielea sa.

-Las' că te ajut eu! anunță Barbu.

După cele spuse, acesta începu să îl împingă de la spate pe Vic spre grupul de copii. Tânărul. Neputincios, deveni marioneta răului. Înainta fără voia sa.

Asta e! Nu-i vina mea! El vrea să o fac și nu îl pot controla! O să fie rapid. Îi sfârtec și apoi mușc. Mușc să le las urme. Da! Să le gust carnea neatinsă de viață. Să mă mozolesc cu grăsimea și sângele lor.

Cu fiecare pas, Vic și Barbu treceau podul spre culmile bucuriei. Prăpastia de sub pod însemna calea de întoarcere, calea dreaptă adică. Tânărul nu realiza că spulberarea podului și picarea în prăpastie era salvarea de la o viitoare tragedie.

Când au ajuns în dreptul băieților, Barbu i-a șoptit la ureche nerăbdător:

-Minte-i că ai bomboane! Le zici de bombonele dulci și te vor urma oriunde.

Vic era pe punctul de a urma sfatul, până să fie oprit de o forță interioară mai puternică.

Nu! Nimic nu mă controlează! Pot lupta cu boala Barbu! Eu sunt în control!

Copiii se zgâiau la tânărul necunoscut. Părea împins de la spate de ceva ce nu apărea în ochii lor micuți. Ceva invizibil.

Vic s-a smucit din strânsoarea inamicului. Apoi s-a întors pentru a-l privi în ochi pe însetatul canibal.

-Dispari o dată! răzni tânărul.

Dar, în spatele său nu mai era Barbu. S-a evaporat mai ceva ca o băltoacă vara. Acesta se holba doar la Dorel, care a ieșit din mașină.

Chipul țăranului se înroși ca macul. Nu a apucat să urle la „bucureșteanul afurisit”. Vic a fugit rușinat în casa bunicii sale.

Dorel a rămas singur cu grupul de copii. Micuții arătau confuzi și speriați de cele petrecute. După ce s-a asigurat că nu e lume în jur, Bătrânul s-a așezat pe vine în fața lor.

-V-a speriat bucureșteanul cel rău? începu Dorel prefăcut.

Copiii au aprobat scurt din cap.

-Totul e bine! A plecat. Ca să vă treacă supărarea, ce ar fi să veniți la mine acasă? Am bombonele dulci și bune! continuă mios țăranul.

Băieții naivi s-au entuziasmat și au acceptat întâlnirea cu bătrânul aparent pașnic.

Capitolul 9

Apa din ceaun clocotea, întrecându-se cu starea lui Vic. Boala ce a pus stăpânire pe el mușca atât din fizic, cât și din psihic. Abținerea de la hrană, avută loc cu câteva ore în urmă, i-a creat atât mulțumire, cât și frustrare. Noul său scop era de a găsi vindecare.

Dar, momentan, nu cunoștea leacul bolii, deci putea să își distragă atenția de la ea. De aceea s-a oferit să prepare el prânzul, mămăliga aurie ca mijlocul drapelului.

Vic gătea în curtea bunicii. Presăra cristalele de sare în apă, semănând cu grindina. Din casă a ieșit bunica cu un săculeț peticit.

-N-ajunge de o mămăligă, zise Vic inspectând mălaiul din săculețul bunicii.

-Știe mamaie. Ce să fac dacă atât am? se plânse bătrâna.

Vic nu avea de gând să ia de bun cele auzite. Știa bine problemele bunicii.

-Te-ai uitat și sus pe raft? întrebă el.

-Cum să nu? Exclamă bunica. Acolo verific prima oară. Uneori apar pungi cu făină acolo. Nu știi de unde vin.

Vic amesteca în ceaun. Mintea sa încerca să descopere locuri în care putea ține femeia mălai, dar să nu își amintească.

-În beci ai căutat? îi fulgeră în cap ideea.

Bunica se strâmbă revoltată și spuse:

-Eu nu intru acolo! E plin de șobolani! Bine că l-am închis de tot!

Vic o ignoră ursuz și turnă mălaiul în apă. Amestecă viguros cu lingura de lemn. Doamna Goleta dădu să se întoarcă în casă, când i-a făcut o sugestie nepotului:

-Poate treci pe la magazin la Flori. Iei și tu mălai și niște șuncă. E tare frumos acolo. Să vezi ce ștregar are Flori!

Vic se opri din amestecat, de parcă bunica l-a scos din priză. Era pe punctul de a accepta drumul la magazin, până să audă de „ștregarul lui Flori”. În momentul respectiv, era de ajuns să dea ochii cu un copilaș, iar boala Barbu i-ar fi prefăcut dinții în tocătoare de oameni.

-Mai bine te duci tu, mamaie. Ți-ar prinde bine niște mișcare.

Femeia căzu de acord cu un zâmbet plin de riduri, iar apoi s-a retras în casă. Tânărul continuă să omogenizeze conținutul ceaunului. O adiere rece i-a mângâiat straniu spatele. A simțit cum i s-a ridicat părul de pe mâini. Simțea ceva rău. O prezență malefică.

-Pune și piper! Răsună vocea lui Barbu venită de nicăieri.

Vic tresări în ciuda intuiției ce îl anunțase de mult cine era invitatul nepoftit. A privit speriat și precaut în jur, fără să găsească pe cineva.

-Ai ceva pe cap, auzi șoapta lui Barbu în urechea stângă.

Tânărul s-a răsucit spre sursa vocii. Tot nimeni. În schimb avea vagă senzație că întradevăr poartă ceva deasupra părului. Mâinile sale simțiră materialul ce alcătuiă o pălărie. Și-a dat-o jos din cap și a privit-o. Era pălăria lui Barbu. Panglica-drapel prinsă de ea era ieșită din comun. Roșul steagului parcă se scurgea ca picurii de ploaie pe fereastră. După miros și aspect, a socotit că era de fapt sânge proaspăt.

Vocea venind parcă de nicăieri l-a trezit din analiza articolului de îmbrăcăminte.

-Ai ceva și în ceaun.

Vic își mută ochii înfricoșați spre ceaun. Mămăliga și-a schimbat aspectul. Mai bine zis, a fost înlocuită. Apa s-a prefăcut în sânge fierbinte, iar mălaiul într-o pastă de carne umană. Nu doar atât. Lingura de lemn a luat înfățișarea unei macete atacate de rugină.

A azvârlit pălăria și maceta, dar nu și ideea de a duce la punct dorința aseasonată cu multă plăcere. Noul „prânz” arăta ademenitor. Mireasma nevinovăției îl împingea spre imaginarea gustului metalic al sângelui. O privea cu jind. Trebuia să se înfrupte.

Lipsit de orice rețineră, Vic s-a năpustit asupra ceaunului. A strâns în pumn o bucată sănătoasă de carne. A apropiat-o de buze,

când fierbințeala l-a mușcat înainte. Mămăliga fierbinte îi frigea mâna.

Frustrat de dispariția fără urmă a mesei după care tânjea cu adevărat, Vic lovi cu piciorul ceaunul. Conținutul s-a împrăștiat pe iarba verde a curții.

-Aoleo! Mamaie! strigă bunica din pragul casei. Pune ceva rece că te doare!

Lacrimi de disperare atârnavă de obrajii tânărului. Nu aveau legătură cu durerea fizică. Aceasta era ultima problemă. Uneori, povara apasă spatele unui suflet anemic.

Respira de parcă aerul din dormitor i-ar fi fost salvarea. Avea un atac de panică. Pieptul i se ridică și cobora ca un lift într-o clădire aglomerată. Întins pe spate în pat, transpira rece.

Ținea în mână un briceag a cărui lamă îi pândește venele. Nu mai făcea față bolii și găsisese evadarea.

-S-a terminat, dezaxatule! Mă omor, iar tu vei rămâne înfometat, strigă Vic, știind că amenințarea ajunge unde trebuie.

Din pereții camerei, se auzi vocea lui Barbu:

-Așa tată, așa fiu!

Vic, confuz, ceru să știe:

-Cum adică?

-Scapi de suferință ca un laș, zise Barbu.

Vic, ultragițat, lipise lama de vene, apăsând ferm.

-Nu semănăm deloc! Eu o voi face înainte să-mi hrănesc pofta! Să-ți hrănesc pofta!

Râsetul ca de hienă a lui Barbu îl cutremură pe tânăr.

-Oricum o dai, Victoraș, mă-ta tot e rănită. Va bea bidoane de vin prost până-i sar capacele. Moare... și draga familie se reunește. Dacă vă veți înțelege acolo... spuse Barbu.

Tensiunea învăluia camera. Vic mută briceagul, doar ca să îl unească cu încheietura mâinii. Crestă, ignorând usturimea arzătoare. După câteva tăieturi, a reușit să dezlipească un strat serios de piele.

Sângele se scurgea pe așternutul alb. Imaginea creată îi amintea de un moment al copilăriei. Trecuse un an de la moartea tatălui și, într-o noapte, și-a găsit mama aproape în comă alcoolică. Era răsturnată în pat, iar vinul roșu s-a împrăștiat pe așternuturile ca zăpada.

Vic prinse între dinți pielea și o molfăi pofticios. S-a amăgit doar. Chipul pleoștit exprima totul. Lângă el, întins comod și senin, era Barbu. Ia neagră, pălăria cu părul lung și slinos, pielea putredă și rânjetul lugubru, îi dădeau fiori tânărului.

-Nu-i la fel, nu? făcu Barbu, trecând-uși mâinile sub cap.

Capitolul 10

Noaptea s-a așternut, cu un cer ca smoala. Vic stătea proptit de măruș din curte. Între buze ținea o țigară de ziar. Era prima oară când fuma tutun, iar scrumatul neîndemânatic îi murdărea pantalonii negri.

Auzise de la mamă că fumatul te liniștește. Dacă era adevărat, avea de gând să își afume tot stresul adunat în ultimele ore. Foamea nu îi dădea pace și, asemenea picăturilor de cerneală scăpate într-un pahar cu apă, avea mintea tulburată.

Amețit peste măsură de fumul greu și de lipsa unui filtru, Vic și-a stins țigara de trunchiul bătrân. Scurpă de câteva ori (fu precaut să nu fie văzut de cineva, acesta fiind învățat, într-o vreme de mult

apusă, că scuipatul este un obicei vulgar) și se îndreptă spre intrarea casei.

În timp ce își aranja mai bine bandajul de la încheietură, auzi o voce de băiețel:

-Oh, vai! Vrea să intre! Mă ascund în dormitor!

Sursa vocii nu îi era clară. Venea de undeva din casă.

Copii afurisiți! După ce că tre' să mă abțin să nu le rod și măduva oaselor, ei se furișează noaptea în casa bunicii. Poate vor să fure ceva.

Vic mai scuipă o dată și intră sub acoperișul bunicii. Sforăitul bătrânei era singurul sunet, pe lângă cel al parchetului ce scârțâia. Dar lemnul nu se văita doar sub pașii săi. Copilul mergea tiptil prin dormitorul său.

Vic deschise rapid ușa camerei. Se simțea ca un părinte ce dă buzna peste odrasla sa și o prinde în fapt. Era întuneric. Lumina lunii ce se revărsa prin fereastra deschisă lumina silueta micuțului așezat pe covor. Semăna cu un artist pe scenă, scos în evidența de lumina unui reflector.

Corpul lui Vic o luă razna. Simțea un nod în gât, iar maxilarul i se încleștă. Din nou, fiorul i se scurgea pe șira spinării, ca apa unui duș rece. Apetitul îi era alert, la fel și pulsul. Gândea cu febrilitate.

Pe covorul de țară, stătea turcește un băiețel. Nu doar atât. În brațe ținea un prunc învelit într-un prosop alb. Copilul cu clăie blonde și ochi albaștrii scutura o solniță cu sare peste trupul pruncului. Agita solniță ca în transă. Nu avea nici o reacție. Nu arăta speriat și nici nu părea să îl observe pe Vic.

Granulele de sare aterizau pe micuțul din prosop. Imaginea îi amintea de ninsoare. Doar după ce s-a apropiat de cei doi, Vic a sesizat cuțitul de bucătărie înfipt în pieptul pruncului ce i-a creat impresia că doarme.

Vic se lăsă pe vine. Nu își mai putea stăvili pofta.

Asta e. Am încercat, dar nu mai rezist. Oricât de nevinovați sunt, eu trebuie să mă hrănesc. Nu este vina mea. Barbu reprezintă cauza a ceea ce va urma.

Și-a înfipt degetele în carnea pruncului. Se desprindea de pe oase foarte ușor. Îi amintea de puiul la cuptor și de frăgezimea sa.

Începu să mestece. Era formidabil de gustos și plăcut. Se strivea sub dinții săi, iar fiecare înghițitură însemna masaj pentru gâtul uscat. De asemenea, nu putea respinge, sub nici o formă, stadiul de descompunere al fătului. Pe lângă aromă și miros, mai exista o bucurie. Viermii mici îi gădilau gingiile, lățindu-i un zâmbet copilăresc pe buze.

S-a înfruptat minute în șir, fără să simtă timpul. Când și-a ridicat capul din prosopul aproape golit, privi în ochi băiețelul blond. Arăta la fel de lipsit de suflet. Nici o reacție.

Cu foamea încă neostoită, Vic se zgâia la deliciosul din față. Băiețelului i-a căzut solnița din mână, care s-a rostogolit în bezna camerei.

Liniște. Pentru moment, Vic crezu că a surzit. Un sunet sacadat prinse curaj. Se auzea cu ecou. Era solnița care împrăștia sare.

Băiețelul blond își dădu ușor capul pe spate. Acesta se uita undeva sus, la tavan. Vic nu știa ce concluzie să tragă, așa că a continuat să aștepte.

Solnița continua să strivească nemilos tăcerea lăsată. Gălăgia ei venea de deasupra, unde se uita băiețelul. Bucățelele de sare cădeau din întuneric și se așterneau pe chipul palid al micuțului. Cineva, sau ceva, bine ascuns în întunericul încăperii, turna sare pe acest copil.

Așa, condimentează-l bine! Să îi accentueze aroma aia satisfăcătoare. Să mă ling pe bot după!

-Felul doi! șuieră cu ecou vocea lui Barbu.

În lumina albă a lunii au apărut două brațe ce purtau ia neagră. Mâna dreaptă, mai osoasă ca înainte, ținea o macetă ce s-a lipit de gâtul copilului. Mișcarea fină i-a retezat gâtulejul micuțului, țâșnind sânge pe fața lui Vic. Capul i-a căzut inert în piept, lăsând cascada roșie să își continue drumul.

Brațele s-au retras în beznă. Și-au făcut treaba murdară, după care au dispărut. Stropii de sânge din ochii lui Vic l-au trezit la realitate. A ieșit din transă. Nicio găleată de gheață nu putea avea un asemenea efect. În timp ce își ștergea ochii, gândea cu febrilitate.

Ce am făcut! Am mușcat din bietul prunc! Sunt un monstru! Mi-am dat frâu dorinței arzătoare! Am ajuns ca tatăl meu! Un criminal, asta sunt!

Dar, după ce și-a recăpătat vederea, a observat lipsa cadavrelor și a sângelui prezente cu câteva momente în urmă. Nu mai avea gustul cărnii pe limbă, nici urmele lăsate de lichidul roșu. De fapt, era doar el așezat pe parchet în plină noapte. Nici urmă de copii sau de altceva.

Totul a fost doar în mintea mea! Ce bine! Doar am halucinat! Nimic din toate astea nu s-a petrecut în realitate! Dar, totuși, putea să fie real. Puteam să mă transform în canibalul de care încerc să scap!

După minute bune de cugetat, i-a venit o idee. Părea nebunesc, însă era mai bine decât să aștepte până când halucinațiile de genul acesta vor pătrunde în firul realității.

Am luat boala Barbu o dată ce i-am trecut pragul casei. La fel și tatăl meu, cât și ceilalți. Dacă această Casă Întunecată îl ține în viață pe Barbu? Doar în podeaua ei a fost îngropat. Dacă ea este

inima sa fără de care nu ar mai putea exista? Asta înseamnă că trebuie să o distrug. Să o fac fărâme. Poate așa îl voi învinge și mă voi vindeca de boala ce îi poartă numele pe care îl detest.

Capitolul 11

Zarvă în sat, neliniște și în Vic. Era trecut de unu dimineața când tânărul urcă în Matiz pentru a-și duce la capăt planul. Porni motorul, când țipetele isterice de la câteva case distanță i-au ațâțat curiozitatea.

A condus până la sursa gălăgiei. A ajuns în dreptul a ceea ce știa a fi casa bătrânului Dorel. În față erau zeci de țărani, dominând cei cu fire albe ca laptele. Stăteau strânși într-un cerc. Urlau și înjurau „atracția satului” aflată în centru.

Vic părăsi Matizul și se alătură confuz grupului. Boala Barbu, cu foamea specifică, îl fierbea mai tare ca înainte. Trebuia să ajungă la Casa Întunecată, dar ceva anume îi zicea că adunarea stranie a satului Carni avea nevoie de atenția sa.

Vic se îngămădi în mulțime. Atunci a văzut motivul larmei din sat. În cerc, întins pe pământul umed, era Dorel. În jurul său se zăreau răspândite haine de copii. Holbatul cu frenezie la acestea i-a provocat o salivare incontrolabilă.

Plin de sânge de la bătaia încasată nemilos, Dorel scheuna și repeta miorlăit:

-Ma jur că nu eu i-am omorât! Nici n-au fost la mine-n casă!

Un țăran cu barba sură răcni la el:

-Da? Atunci ce căutau hainele sărmanilor copii la tine? Ha?

Atunci, sătenii strigară mai cu vână. Dorel își șterse sângele și praful de pe față și, fără curajul de a se ridica zise:

-Cineva mi-a înscenat! Cred că știu și cine!

-Minciuni! făcu o bătrână. Tu ai boala Barbu! Ai trecut pragul Casei Întunecate și te-ai îmbolnăvit. Cât i-am căutat pe micuții aceștia și, ia uite! Le-am găsit resturile la tine!

Dorel se așeză în genunchi, de parca se ruga. Începu să plângă:

-Nu am boala Barbu! Să mor eu dacă am așa ceva!

Țăranul înconjurat examină fețele furioase și continuă sfios:

-Recunosc! Sunt pedofil sau cum i-o zice! Îmi plac mititeii și n-am ce să fac! Dar boala Barbu nu sălășuiește în sângele meu! Pe cuvânt de onoare că cineva a aruncat mizeria pe mine!

-Destul cu înșelăciunea! Țipă un sătean cu pălărie, de care Vic aflase ca este polițist. Ia și înghite plumb, bolnavule!

Polițistul a scos un pistol. Dorel apucă doar să își acopere creștetul capului, când glonțul i-a străpuns gâtul. Bubuitul armei zguduî urechile mulțimii. Împușcatul se zbătu ca un porc tăiat, iar apoi a rămas neclintit.

Sătenii aplaudară în timp ce Vic privea stupefiat scena. Dădu să plece spre Matiz, când polițistul i s-a adresat:

-Ascultă aici, bucureștene. Dacă întreabă careva, Dorel m-a atacat, iar eu mi-am salvat pielea. Și să nu dea naiba să pomenești ceva de boala Barbu!

Capitolul 12

Am scăpat! Sunt liber! N-am moștenit destinul tatălui meu. M-am salvat înainte de a fi prea târziu. În pocalul conștiinței mele n-a curs sângele inocenților. Sunt vindecat de boala Barbu și mama nu va trebui să mai treacă o dată și cu mine prin ce a trecut cu tata.

Vic se îmbăia în aceste gânduri privind imaginea împăciuitoare. Limbi de foc se ridicau din acoperișul Casei Întunecate. Fumul negru și gros se contopea cu cerul nopții. Acesta se ridica rapid spre nori, completând sentimentul înălțător al tânărului. Lemnul casei pocnea satisfăcător.

Îi amintea de trosnetul oaselor din vis și din timpul halucinațiilor. Oricum, acestea erau îngropate în pământul trecutului. De cum a stropit prispa cu benzină și a aruncat chibritul, foamea și-a luat rămas bun.

Privea incendiul din curtea lui Barbu. Așa de aproape era! Căldura flăcărilor îi mângâia fața transpirată. Vic, într-un extaz fără măsură, se prăbuși în genunchi. Savura momentul, gustând fără să vrea și lacrimi de fericire.

Amintirile l-au cuprins. Își putea vedea mama, cu mulți ani în urmă. Sărmana femeie încerca să îl consoleze. Toată copilăria l-a făcut să creadă că tati al lui a fost nevinovat. Că un monstru ascuns l-a controlat fără voia sa. Monstrul l-a împins la actele înfiorătoare. Tati nu ar fi făcut rău nici unei muște. Până să crească, a crezut vorbele mamei și și-a dorit din tot sufletul să găsească ticălosul pentru a se răzbuna.

-Ai avut dreptate, mamă. Monstrul a fost adevăratul vinovat, iar eu l-am răpus, zise Vic, contemplând casa mistuită de flăcări.

Nu va uita tristețea copilăriei. Cum se zgâia prin geamul ușii la grădina din spate! Ce frică îl înjunghia, știind la ce a fost martor între gardurile ei de lemn! De câte ori îl observa, mama, amețită de la tărie, îi spunea:

-Lasă trecutul în grădina din spate, Vic!

Apoi, după ce acesta își continua joaca în altă parte, mama continua să se holbeze la grădina blestemată.

Tânărul reveni în prezent. Curând aveau să apară sătenii care, mai mult ca sigur, erau deja pe drum. Focul putea fi zărit de departe. Însamna flacăra speranței. Speranța că teroarea ușor de răspândit a fost eradicată.

Vic se ridică. Inspiră aerul cotropit de fum și parcă avea pe limbă gustul țigării de ziar stinsă cu câteva ore în urmă. S-a întors spre porțița ce s-a deschis de la sine cândva, ducând-l pe cărarea infernului.

Văzu în fața porții un grup de copii. Băieți mici ce abia cunoșteau viața. Îl priveau lipsiți de reacție. Parcă se uitau prin el.

Știa ce erau. Fantomele victimelor lui Barbu. Au vrut să fie martori la spintecarea întunericului. Așa mulți, cu așa multă candoare în suflet! Vic le zâmbi și spuse plin de mulțumire:

-V-am răzbunat pe toți! Vă puteți odihni în pace!

Capitolul 13

A deschis încrezător ușa casei. De afară încă se auzeau chiuuituri și voci hrănite de bucurie. Satul Carni a zărit focul ce a înghițit vorace Casa Întunecată. Nu cunoșteau autorul ce și-a luat rolul de „piroman erou”. Țăranii au socotit că o forță a binelui și-a vărsat razele binecuvântate asupra satului și a transformat acel loc blestemat în scrum. De fericire, în ciuda orei târzii din noapte, s-au adunat toți la cârciumă, unde a început petrecerea.

Vic a închis ușa. Gălăgia s-a estompat o dată cu aceasta. Sforăitul bunicii nu mai zguduia pereții.

-Probabil s-a alăturat sărbătoririi, împreună cu ceilalți, și-a spus Vic.

A înaintat fără grabă, aprinzând luminile din casă, până a ajuns în „odaia unde dormea bunica”. Ceva i s-a părut ieșit din comun. Ușa din stânga canapelei era deschisă larg. O recunoscuse imediat. Era ușa ce ducea în beci. Văzu de la distanță și scările din piatră. Duceau în jos, spre încăperea lipsită de lumină.

Mamaie zicea că a închis beciul că, cică, îi era frică de șobolanii de acolo. Straniu. În senilitatea ei, probabil a uitat de decizia luată.

Vic se apropie ușor de intrarea beciului. Un miros greu se ridică de acolo. Fiorul rece s-a întors. Sângele i se agită în vene. Avea pielea de găină. De asemenea, pulsul i-o luă razna. O simțea din nou. Foamea s-a întors. Boala Barbu a revenit.

Cum e posibil? Nu are cum! Am distrus casa! Am privit cum s-a schimbat în cenușă! Cu mâna mea am ars-o!

Frica, combinată cu începutul de atac de panică, și-a spus cuvântul. Porni spre sursa miresmei ce unui om normal i s-ar fi părut duhoare. Se afla în dreptul primei trepte. A scos lanterna din buzunar și a luminat beciul.

Atunci realizează că își privește bunica. Pe solul murdar, lângă butoaie de vin, era îngenunchiată. Cu o mână îndesa haine de copii într-un sac negru, iar cu cealaltă aduna oscioare strivite precum o mătură.

Bătrâna Goleta și-a întors chipul spre lumina lanternei. Își pironi privirea înecată în surprindere asupra nepotului. A urmat un moment de tăcere. Vic, în stare de șoc și confuzie, vorbește incoerent:

-Tu... mamaie... Barbu... Ai boala. I-ai înscenat lui Dorel...

Bunica își îngropă față în palme și se puse pe plâns. La scurt timp, printre lacrimi, vocea i se auzi cu ecoul beciului:

-Of, Victoraș al meu. Mi-ai aflat secretul murdar.

Femeia arăta devastată. Plângea în hohote și evita contactul vizual cu Vic.

-I-ai... i-ai... trecut pragul... Casa Întunecată. Bolborosi nepotul stupefiat de descoperire.

Doamna Goleta plângea mai puternic. S-a târât ca un câine bătut în capătul beciului, cât mai departe de tânăr. Aceasta a spus:

-Nu i-am trecut pragul niciodată! Nu știu cum s-a întâmplat. Totul a început după ultima vizită făcută de tati al tău.

Spune că nu a intrat în Casa Întunecată. Poate o avea gândirea tulburată, însă o cred. Îți simt sinceritatea. Dar dacă nu a intrat în casa lui Barbu, cum s-a îmbolnăvit?

Totul a fost clar. Mîntea sa a făcut legătura cu spusele bunicii și cu spusele lui Barbu. Bunica i-a povestit cum în ultima sa vizită, tatăl i-a făcut un cadou. Bătrâna nu își amintea ce anume i-a dăruit, dar știa sigur că a fost ceva.

Și-a amintit și de dialogul cu Barbu din visul în care l-a cunoscut. Cum a menționat acesta faptul că tatăl nu doar i-a trecut pragul, i-a mai și furat ceva de preț. Acel ceva furat, sigur, a fost cadoul oferit. Cauza reală a îmbolnăvirilor. Mai trebuia să afle doar ce anume a primit atunci.

-Mamaie, este foarte important! Încearcă să-ți amintești ce ți-a dăruit tata ultima oară când l-ai văzut. Doar așa te pot ajuta.

Bunica s-a oprit din plâns. Căzu pe gânduri și începu să își frece palmele. Într-un final a tresărit și i-a răspuns:

-O pungă de pere! Da! Pere au fost! Le-am mâncat pe toate împreună!

Vic a priceput. Casa Întunecată nu avea nici o legătură cu îmbolnăvirile. Bunica a relatat cum Barbu a fost spânzurat într-un pom din curtea sa. În mod cert și-a găsit sfârșitul agățat de un păr.

Părul era de fapt inima monstrului. Pomul fructifer era responsabil pentru boală.

Oamenii legii ce s-au ocupat de investigarea crimelor au gustat din roadele părului. Tatăl a mâncat cu poftă perele alături de bunică. De asemenea, Vic a mușcat din fructul otrăvit în noaptea trecută, când aștepta ca cineva să iasă din Casa Întunecată. Para i s-a arătat la picioare, aceasta fiind căzută de după gard. A savurat-o fără să cunoască tainele ei întunecate.

Capitolul 14

S-a întors acolo unde a început totul. Casa lui Barbu era întunecată la propriu. Un morman de cenușă suflat puțin câte puțin de vântul ce parcă nu suporta rămășițele fostului proprietar.

Dar Vic nu mai prezenta nici un interes față de casă. În curtea lui Barbu, aproape lipit de gard, dăinuia un păr. Singurul pom ce nu s-a veștejit. Înalt și cu crengile ca niște degete subțiri întinse peste gard, semăna cu Barbu. El, precum părul, își trecea ghearele otrăvitoare dincolo de granița celor vii. Așa cum para lui Vic a căzut peste gard, gheara sa i-a crestat inima.

Avea în mâna dreaptă toporul bunicii. Îi ținea ferm coada.

De câteva lovituri e nevoie să-i pun capăt. Nu se mai poate ascunde. I-am descoperit adevărata identitate. Acum chiar și-a găsit sfârșitul.

Vic a făcut pași mai aproape de pom. Vederea trunchiului îi hrănea ura față de Barbu. Cu sprâncenele încruntate și determinarea

de nezdruncinat, lovi lemnul părului. O primă lovitură puternică. Lama toporului se izbi din nou de trunchi. Mai aprig ca înainte. A urmat o serie de lovituri însetate.

Însă au fost în zadar. Lemnul pomului arăta ca neatins. Nici măcar o zgârietură lăsată de toporul a cărui forță era amplificată de ura tânărului.

Întârâtat de îndărătnicia părului, Vic îi mai aplică niște lovituri. Tot nimic. Vic simțea că lovește nevoia universului de a supraviețui. Adică ceva imposibil de distrus.

La scurt timp după acceptarea situației, Vic se prăbuși în genunchi. Era învins. În disperarea sa nu putea privi adevărul din spatele copacului. Cu rădăcinile adânci și coroana mândră, părul contribuia la echilibrul lumii. El însemna răul ce nu poate fi nimic, la fel cum binele nu are cum să își găsească sfârșitul.

Mi-a fost pusă sentința. Sunt condamnat să calc pe urmele lui tati al meu. Nu mai e nimic de făcut sau de salvat.

Vic plângea în hohote. Nu credea că poate fi înfrânt. S-a înșelat. Nu găsea nici o ieșire.

Și-a șters ochii pentru a-și mai privi o dată dușmanul. A văzut mai mult decât un păr indestructibil. Era Barbu, spânzurat de una din crengi.

Arăta diferit. Carnea de pe obrazul drept, și așa aproape inexistentă, a dispărut complet. I se vedea osul alb îmbrăcat în praf. Nu doar atât. Brațul lăsat la vedere de mâneca iei negre era ros. Culoarea oaselor și cea a iei l-au dus cu gândul la dualitatea lumii percepută de om.

Barbu se degrada, iar tânărul nu pricepea de ce. Îl preocupa mai tare rânjetul bolnav lăsat de acel spânzurat.

-Se zice că orice om trebuie să crească un pom, îi spunea Barbu, zâmbind cu dinții galbeni. Pomul meu a ajuns să facă rău, la

fel ca mulți alții. Fructe otrăvite ce se ascund în spatele unor coji blânde.

Vic, exasperat, strigă la el:

-Spune-mi cum îl distrug! Cum mă vindec de boala ta!?

-E de datoria ta să afli, menționa Barbu, nederanjat de ștreangul de la gât. Iar dacă nu afli, e de datoria ta să rezisti fără să-ți hrănești pofta ce „e unsă cu smoala iadului”. Îl ocări la final.

Vic nu mai făcea față. Foamea apăsătoare, tristețea, furia, deznădejdea, ura, s-au adunat ca un stol al întunericului. Stolul zbura deasupra minții și a sufletului său și nu intenționa să îi dea pace.

Cu cât se zgâia mai tare la Barbu, cu atât foamea îl secătuia mai tare de control.

Știi ce am de făcut. Ca tot războiul din mine să aibă un final, e nevoie de asta. Îmi voi găsi în final pacea.

Vic apucă la loc toporul și se repezi la pom. De o lovitură a fost nevoie. Ștreangul s-a rupt, iar Barbu s-a prăbușit inert pe iarbă.

Rânjea mulțumit. A rânjit fără pic de pauză. Buzele sale au împietrit sub forma unui zâmbet al freneziei. Barbu și-a menținut expresia facială pe toată durata ospățului final.

Chiar și când Vic s-a apucat să îi muște din gât. Și atunci când tânărul îi smulgea cu dinții obrazul rămas. Nu l-a deranjat felul în care îi era mestecată cu poftă carnea. Știa că va fi devorat de tânărul pierdut. Dar nu conta. El zâmbea satisfăcut.

Dimineața își revendică timpul acordat. Primele raze s-au turnat peste trupul întins pe spate al tânărului.

Dormea pe pământ. Murdar la gură, alături de un morman de haine. O ie neagră, pantaloni și o pălărie de care era prinsă o panglică-drapel. Îmbrăcămintea și-a pierdut de mult posesorul.

Capitolul 15

Soarele timid abia se arăta. Norii gri se zgâiau cu jind la solul neiertat de o viitoare ploaie. Răcoarea de afară era total opusă căldurii din sufletul lui Vic.

Curtea din față îl întâmpină la întoarcerea în București mai vie ca niciodată. Se sprijini de mădul din capătul ei.

Pomul pe care l-a plantat cu mulți ani în urmă i-a fost mereu un refugiu în perioada dificilă. Îi admira drăgăstos coroana plină de mere, ca un brad împodobit cu globuri rosii.

L-a crescut de când era un simplu puiet. L-a îngrijit ca pe un fiu, iar rezultatele au fost pe măsura așteptărilor. Mădul însemna o binecuvântare. Plămân al naturii, o sursă bună de umbră în zilele de vară și, cel mai important, coșuri pline de fructe delicioase. Pomul său făcea doar bine.

Vic așeză mai bine merele în coș. Telefonul mobil sună. Era mama.

-Da, mamă, am ajuns cu bine acasă. Bunica este în regulă, dormea când am plecat și am zis să nu o deranjez, zise Vic.

După câteva minute de discutat, Vic i-a mai spus:

-Mi-a prins bine vizita din Carni. Mi-a limpezit mintea. Sincer, cred că în sfârșit am lăsat trecutul în curtea din spate. Eu acum îți vorbesc din cea din față. Chiar de sub mădul.

Conversația telefonică s-a încheiat cu cuvintele tânărului:

-Ți-am adus un suvenir din Carni. O pungă plină cu pere. Sunt dulci și savuroase. Eu și bunica am mâncat cu poftă din ele. Le găsești în bucătărie. Dacă ești darnică, poți să le împarți cu colegile de la muncă.

Vic ridică coșul cu mere. A deschis poarta curții ce dădea spre stradă. Un grup de copii, cam de vârsta lui Alexuțu, treceau veseli.

Fluturând coșul, acesta le vorbi prietenos, neuitând de zâmbetul necesar:

-Hei! Șmecherașilor! Am mere proaspete. Abia le-am cules! Haideți la mine-n casă! Nu vreți să ratați o asemenea oportunitate!

PATRU POVESTIRI

DRUMUL SPRE STEA

Este noapte. Adi, băiețelul, stă întins pe bancă în fața blocului în care locuiește la parter. Privește cerul. Marea neagră ce încoronează pământul nu viețuiește singură. Este împodobită de stele ce își varsă darnice lumina.

Printre infinitele felinare așezate dincolo de nori și mai departe, o stea strălucește mai arzător. Adi are ochi doar pentru ea. Nici o constelație magnifică, nici luna impunătoare ca o regină a spațiului nu îl pot distra de la unica Stea.

Este Steaua sa, ce îl ademenește mios. Comoara sufletului, inima paradisiului, pulsul vieții lui Adi. Băiețelul o soarbe din priviri. Își ridică mânuța plăpândă să o apuce, dar nu poate.

De undeva se arată Adrian, bărbat în toată firea. Micuțul îi face loc pe bancă. Adrian se așează. Soarbe alături de copil din frumusețea aceluia dar ceresc. La un moment dat îi spune copilului:

-De ce să ne mulțumim cu un fragment? Să ne stăvilim setea doar cu strălucirea? Ce-i oaza în deșert dacă doar o privești... și atât?

Adi capătă o expresie mulțumitoare.

-Începe drumul? Întreabă Adi.

-Începe. Doar să-mi dai aripi pentru a mă înalța spre Steaua noastră.

Adi își închide ochii. De nicăieri, aripi albe se încheagă pe spatele lui Adrian. Aveau puține pene și arătau slăbite. Dar era un punct de pornire.

Adrian lasă un "la revedere" și se ridică ușor în zbor. Îl poartă cu greu în aer aripile străine de suficiente pene. Așa încet cum urcă în dreptul blocului său, ajunge la etajul unu.

Becul aprins din apartament îi atrage atenția. Adrian se lasă să coboare în balconul locuinței. Dincolo de ușa balconului zărește un chip cunoscut. Este Matei, cel mai bun și mai loial prieten.

Adrian se scufundă în amintiri. În minte încep să se perinde momentele alături de Matei.

L-a cunoscut în școală, când abia i-a trecut porțile. Ce mici și inocenți erau. Două suflete curate ce s-au intersectat.

Adrian stătea în prima bancă. Fiind copil timid nu avea prieteni. În pauze tot ce făcea era să privească cu coada ochiului la ceilalți din jur. Nu voia să fie remarcat de elevi. Cum se uita pe furiș, nu a putut să nu observe băiatul ce tot trecea pe hol și îi zâmbea cald.

-Mă cheamă Matei, i s-a prezentat el într-o zi.

-Eu sunt Adrian, dar poți să-mi zici Adi.

Așa s-au cunoscut, în dreptul zonei de siguranță a lui Adrian, adică banca sa.

Dar Matei, mai extrovertit de fel, l-a ajutat să își întindă acea zonă de siguranță. I-a arătat restul școlii și i-a dat glas curajului amuțit în el.

Cei doi au devenit cei mai buni prieteni. Nu au lăsat nici liceele diferite, nici facultățile să îi despartă.

Adrian intră în apartament. Matei zace pe podea rezemat de perete. Arată dărâmat. Nu l-a mai văzut așa deprimat niciodată. Adrian se apropie de el și zice:

-Ce ai pățit, Matei?

Matei, printre lacrimi, răspunde:

-Am dat de belea, suspină acesta. M-au dat afară de la muncă și abia am de o pâine. Nici nu știu ce să mai fac... e prea dificil.

Adrian abia îl ascultă. Gândul i se învârte în jurul Stelei chemătoare. Parcă mintea i-a ajuns la destinația fermecătoare deja.

-Adrian, începe Matei, ai putea să vorbești cu șeful tău de la lucru? Sunt destul de iscusit și chiar am nevoie de o slujbă.

Adrian zice dezamăgit:

-Îmi pare tare rău. Ideea e că nu am timp să te ajut. Steaua de pe cer mă invită la ea de atâta timp. Adrian a arătat cu degetul spre fereastră. Uite ce frumoasă e. Trebuie să duc drumul la capăt.

Matei oftează și dă frâu lacrimilor fierbinți.

-Dar Adi... atât îți cer... te implor.

-Îmi cer iertare. Promit că după ce întâlnesc Steaua mă voi întoarce la tine, prieten drag.

Matei scoate dintr-un buzunar o mână de pene albe. I le întinde prietenului din copilărie. Adrian le înșfacă vorace și le atașează aripilor de pe spate.

Acum aripile par mai sănătoase, mai capabile de a-l transporta. Adrian își lasă prietenul fără a-și lua rămas bun și zboară de la balcon.

Mai zboară puțin până se află în dreptul apartamentului de la etajul doi. Dinăuntru se revarsă lumina unei lămpi. Zburătorul aterizează lin pe balcon. De după perdele recunoaște un chip drag. Este scumpa sa iubită, Seronina.

Adrian trece de ușa balconului. Seronina, până atunci cu fața îngropată în palme, se repede flămândă la el. Îl strânge apăsător în brațe. Lacrimile ei îi umezesc haina. Căldura lor și trupul firav îl înduioșează. Seronina plângea la propriu pe umărul său.

-Te iubesc, Adi! Suspină ea.

-Nu-i nevoie să-ți răspund cuvintelor, șoptește Adrian iubitor. Știi prea bine ce-ți voi glăsu.

-Nu... vreau să o spui!

Cu capul lipit de părul ei pufos, se zgâiește confuz în gol.

-Seronina mea, fericirea mea, și eu te iubesc! Deja îți e clar asta.

-Nu, Adi, nu îmi e. În ultima vreme nu am mai simțit-o în străfundul inimii. Steaua ta... te-a îndepărtat de mine.

Adrian nu știa ce să răspundă. "Te-a îndepărtat de mine". Cuvintele încărcate de durere i-au amintit de cum s-au apropiat și cum într-un final au format un cuplu. Ce poveste fascinantă.

El începea facultatea, ea termina liceul. Adrian trecea atunci printr-o perioadă dificilă. Nu mai găsea fericire în nimic.

Obișnuia să petreacă mult timp în parc, pe bancă. Credea că atmosfera locului de joacă îl poate însenina. În van încercarea. Era orfan de bucurie.

Într-o dimineață stătea el tolănit pe bancă când din senin a început sa plouă. Ploaia i-a adus un plus de supărare. Socoti că universul lucrează în așa fel încât să îl țină departe de clipe frumoase.

Atunci s-a așezat lângă el Seronina. Ea se întorcea de la liceu și de regulă traversa parcul fiindcă scurta drumul spre casă. Când l-a privit din depărtare, singur în ploaie, și-a spus că sigur are o motivație interesantă ce îl ține sub găleata de apă.

-De ce stai în ploaie? Zise Seronina. Meditezi la ceva? Ești cumva un artist ce caută inspirație printre stropii reci?

Adrian, posomorât, i-a spus:

-Stau în ploaie... căci m-am obișnuit cu ea.

Vorbele au mișcat-o pe Seronina. Și-a petrecut toată după amiaza, în ciuda vremii, alături de el. I-a spus glume, citate motivaționale și așa i-a ridicat moralul. Pentru prima oară în mult timp Adrian gusta fericirea cu poftă.

Zilele au trecut iar cei doi și-au tot dat întâlniri. Cum dragostea dintre ei le însenina viețile, și-au unit destinele.

Seronina se retrage din îmbrățișare. Îi fixează tristă ochii.

-Dragul meu Adi, tot ce vreau e să îmi oferi mai multă atenție. Nu lăsa lumina Stelei de pe cer să te orbească încât să nu mai poți să îți vezi Steaua de pe Pământ.

-Dar iubire, Steaua mă așteaptă. Trebuie să ajung la ea.

Seronina scoate din buzunar o grămăjoară de pene albe. I le înmânează tacută și după adaugă încet:

-Sper să te întorci.

-Îți făgăduiesc că voi reveni și vom fi doar noi doi, zise solemn Adrian.

-O sa fim noi trei, spuse Seronina.

Adrian nici nu este atent la ultimele cuvinte. Adaugă penele primite la aripi și își ia zborul de pe balcon.

Se înalță cu mai multă vână. Aripile sunt aproape gata pentru drumul cel lung. Urcând puțin dă de cel de al treilea etaj al blocului. Nu vine nici o lumină din nici o încăpere. Beznă totală. Adrian coboară pe balcon. Prin întuneric nu recunoaște nici o siluetă, dar știe cine locuiește acolo. Intră în cameră și primul lucru simțit este mirosul putred. Odoarea stătută îi mută nasul.

Adrian aprinde un chibrit. Acum deslușeste mai bine locul. Camera arată neîngrijită și roasă de timp. Într-un pat vechi dorm două persoane scumpe. Mama și tatăl său. Doi bătrâni în a căror urechi șoptește moartea cuvinte neînțelese.

Mama și-a deschis ochii. Tatăl, mult prea ostenit, nu părăsește lumea somnului. Mama îi zâmbește cu aceeași dragoste ca întotdeauna.

-Ai venit, Adițul mării. De când nu am mai avut ocazia sa-ți ofer un zâmbet.

-Știu mamă. După ce voi ajunge la Stea voi petrece mai mult timp cu voi.

Adrian, privind mama ce l-a iubit necondiționat încă de când făcea parte din trupul ei, se întoarce în trecut.

Are amintiri fade și costelive din copilărie. Este normal. Memoria nu poate aduce în detaliu momentele vârstei fragede. Dar oricât de lipsite de detalii erau, în toate exista dragostea părinților.

L-au crescut, l-au educat și au luptat pentru el. Chiar și în anii precedenți când de multe ori oferea la schimb doar zile negre.

Își amintea excursiile la pescuit cu tatăl. Prăjiturile gustoase gătite de mamă ale căror secret i-a rămas gravat în suflet.

Ei doi l-au pregătit pentru viață. I-au fost alături în cele mai întunecate momente.

Părinții au fost primii ce au urmărit alături de el Steaua de pe cer. L-au încurajat să o caute fiindcă știau cât însemna pentru el.

Mama, cu vocea schimbată într-o adiere molcomă a vântului spune:

-Ce mare te-ai făcut. Femeia vru să se ridice din pat, dar nu mai avea forță. Oricât ai crește, oricâte fire cărunte vei avea, tot vei rămâne Adițul meu. Micuțul ce se străduia să facă primii pași și adormea mereu ținându-l de mână pe tati.

Adrian este mișcat de cele auzite, dar nu suficient. Se gândește doar la Steaua veșnic strălucitoare. În sine își imagina ce fel de cerințe va avea mama, la fel ca ceilalți doi oameni. Oare îi va cere un ceai? Sau poate îl va ruga să îi caute tot felul de medicamente?

Mama, ce încă îl putea citi, zice:

-Dragule, Adițu, știi ce îți închipui. Crezi că vreau ajutorul tău la bătrânețe.

Adrian, rușinat, tace.

-Eu nu vreau decât să fi fericit. Dacă Steaua îți umple inima de bucurie... vreau să o îmbrățișezi. Du-te la ea, Adi. Du-te.

-Promit că mă voi întoarce. Să-i spui și lui tati când se trezește.

Mama aprobă din cap și scoate de sub pătură cel mai mare teanc de pene.

-Sunt și din partea lui tati, spune ea.

Adrian apucă penele și le prinde aripilor. Aripile sunt întregi. Zborul poate fi realizat. Adrian iese pe balcon și se aruncă în noaptea rece. Zboară cu mai multă tărie ca înainte. Depășește blocul, lăsându-l în urmă până devine un punct mic. Se înalță spre nori ca fulgerul. Frigul de afară îi brăzdează obraji precum sute de cuțite. Dar nu contează. Singurul scop este de a ajunge la ea.

Zboară cu viteză ghidat de lumina venită de la Stea. Între timp observă ceva bizar. Cu cât se apropie mai tare, cu atât strălucirea obiectului ceresc scade.

Adrian izbutește. Departe de pământ, de blocul său, însă se află la capătul luminii. La destinație.

Dar are o surpriză neplăcută. În locul în care a visat de mic locația Stelei... nu este nimic. Nici urmă de Steaua după care tânjea. Doar întuneric.

Adrian se gândi la tot drumul parcurs. Poate l-a greșit. Dacă nu s-a ghidat suficient de bine după lumină? Nu avea cum. Flacăra ei este cea care i-a așternut traseul. Cum era posibil să nu o găsească? Unde se ascundea? Ce farmece întunecate i-o piteau?

Vârtejul de idei se sfărâmă brusc, precum aripile sale. Penele albe au ars și s-au prefăcut cât ai clipi în cenușă. Adrian plutește în spațiul vast fără speranța de a mai putea reveni acasă.

Atunci a fost limpede. Adrian a subestimat Steaua. Tatăl său, astronom priceput, i-a vorbit despre stele. Radiația stelelor ce se scurge pe cer este înșelătoare. Durează ca lumina lor să se aștearnă pe bolta cerească. Până să ajungă acolo, Steaua originală a strălucirii

poate fi moartă de mult timp. Radiația ei își continuă mersul pe cer în ciuda sursei sale, ce poate și-a găsit sfârșitul. De aceea, unii numesc stelele “fantome”.

Plutind în gol, Adrian se întristează. Motivul supărării nu este nicidecum lipsa comorii căutate, ci pierderea blocului. Privea de sus Pământul cu amar. Voia să coboare, fără posibilitatea reușitei.

A pierdut totul. S-a lăsat păcălit de frumusețea vicleană. Nu era cale de întors, iar timpul nu se întoarce, spre norocul celor ce și-au pătat trecutul.

Chiar dacă îl separă de casă înălțimea uriașă, vede blocul. Se zgâiește la el plin de frustrare. Vrea să îl atingă, dar nu poate. Mama și tata... Seronina... Matei. S-au evaporat precum Steaua mincinoasă. Nu i-a iubit suficient.

Mai trist decât blocul i se pare imaginea de lângă el. În fața blocului, întins pe o bancă, vede un copil mic. Un băiețel visător ce se holbează fermecat la el cel de sus.

Băiețelul nu îi seamănă. Trăsăturile lui nu aduc a nimic din omul ce atârnă în spațiul nemărginit.

Adrian înghite în sec și sughiță apoi de la plâns. Cu voce tare zice distrus:

-Cum se uită Adi la mine. De ar știi doar ce neadevăr are în fața ochilor. O iscoadă...

Ține minte: Nu-ți uita Pământul în drumul către Stea, căci lumina ei te poate înșela.

ESENȚA

Liniștea mă învăluie ca un nor transparent. Sunt doar eu și granițele păcii, cei patru pereți. Îmi e foarte sete. Pocalul sufletului trebuie umplut cu desăvârșirea universului.

Mă așez în poziția Lotus. Închid ochii. Îmi echilibrez mintea. Limba ființei mele simte gustul aromat al meditației.

Cu ochii minții mă transpun în refugiul personal. În lumea siguranței, înfăptuită tot de mine, grăiesc hotărât.

-Caut cunoaștere. Vreau să aflu adevărul.

-Îl vei găsi în acoperișul întunecat al Pământului. Aud vocea universului meu nevăzut. Găsește poarta, ea fiind natura surghiunită de omul cimentului și ia cu tine o foiță subțire de hârtie.

Mă ridic și mă duc în pădure. Printre copacii înalți mă așez pe o stâncă. Ridic foița ca pe un trofeu, spre cerul nopții.

Îi grăiesc lunii opulente:

-Dragă soare al nopții, doresc cunoașterea.

Luna, cu vocea caldă feminină, îmi răspunde:

-Din toate comorile cerului, de ce m-ai ales pe mine? Fiindcă sunt regina regatului nopții? Cunoașterea sălășuiește în stelele ce îmi sunt supuse. Nenumărate și aproape identice. Valoarea după care tânjește omul se poate ascunde în lucruri mici.

Mă plec în fața ei și ascult stelele. Îmi vorbesc în cor, având o muzicalitate aparte:

-Praful nostru, ți-l trimitem în dar. Așează-l în foiță și fumează-l pe tot.

În hârtia mea se coboară precum o ninsoare praful de stele. Este alb și uniform. Mă gândesc la cerința elementelor cerești și mă simt scârbit. Fumatul înseamnă un viciu dezgustător. Mirosul greu

mereu îl asociez cu oameni slabi, prăzi ai dependenței. Chiar ele, ornamentele cerului, să îmi ceară ceva așa grosolan?

Rulez țigara cu praf, dar nu o apropii de buze și mă prefac că nu-mi găsesc chibritele din buzunar. Stelele îmi observă ezitarea și-mi spun:

-Ține minte, ființă umană, de multe ori binele îl găsești în ceea ce pare a fi răul întruchipat.

Accept predica. Aprind nesigur țigara rulată. Inhalez fum după fum, iar plămânii mi se umflă și dezumflă. Hârtia, haina prafului de stele, este arsă complet.

De o clipă a fost nevoie să-mi părăsesc familiarul. Sunt tot pe stâncă, dar nu pe stâncă. Copacii, pământul, stele, luna, noaptea, s-au prefăcut într-o imagine nemaivăzută.

Totul în jur e un ocean de culori. Vad pete mov, roșii, verzi, albastre și tot așa. Cerul a îmbrățișat pământul. Ce-i sus e și jos și ce am în față nu-i diferit. Nu sunt forme, sau cel puțin nu le disting. Am atins o altă formă de existență.

Cobor de pe stânca invizibilă. Iarba pădurii îmi sărută gleznela. Și totuși, nu o văd. Jos sunt doar culori peste culori ce se amestecă și se completează.

Încep să înaintez fără direcție. Se face o trecere. De la atmosfera pădurii dau de căldură. Îmi arde chipul. Fiecare pas îmi împrăștie pe picioare nisip. Am ajuns în deșert. Traversez dune de nisip și merg în neant. Totul e așa real. Mirosul, sunetul uscat, mă fac să cred că am găsit Sahara. Dar nu-i așa. Încă mă învăluiește lumea neînțeleasă a culorilor variate.

Îmi continui drumul. Se face frig. Pantofii mi se scufundă în zăpada transparentă. Pe față, fulgi de nea fantome mi se topesc. Îmi crestează pielea prin înghețul lor și vuietul rece trece pe la urechi. Aici ninge. Parcă-i cea mai grea iarnă. Aceași mare a nuanțelor de

culori mă înconjoară. Cea care mi-a creat impresia căldurii toropitoare, acum înfățișează fix opusul.

Clipesc des. M-am trezit. Mă aflu în pădure, locul părăsit cu puțin în urmă. Mă zgâiesc vorace la formele din jur. Au revenit la obișnuit. Vad copacii, bezna nopții, stânca pe care stau, cerul înstelat.

Zâmbesc mulțumit. Împlinirea se arată în momente neașteptate. Diger proaspăta trăire și înțeleg ce a fost. Am atins o altă formă de existență. Eu o voi numi “Esență”.

DARUL

Robert nu vedea nimic datorită mâinilor ce serveau drept cortină ochilor săi curioși. Mama îi pregătea o surpriză ce avea să se ivească curând. Urma să pășească într-o lume nouă, adică în camera proaspăt pregătită.

- Gata, Robert? Eu și tati ne-am dat silința pentru a realiza ceva drăguț.

- Doar ia mâinile! Vreau să o vad! A spus el plin de impaciență.

Mama și-a depărtat mâinile ca băiatul să poată devora din priviri darul pentru a zecea aniversare.

Pe chipul lui Robert s-a format un zâmbet coroborat și de un râs plin de satisfacție.

- Minunată! A zis laconic, neputând să găsească un cuvânt mai potrivit.

O cameră mare, cu pereți ce purtau galbenul și seninătatea soarelui. În capăt, lângă ferestre, se găsea un birou bej, dotat cu suficiente sertare în care să își țină cărțile. În partea stângă a biroului stătea impunător un dulap mare, cafeniu. În sfârșit, avea destul spațiu pentru a depozita hainele. În dreapta biroului era patul. Patul arata foarte comod și parcă îl invita la un somn odihnitor. Parchetul lucios nu era complet despuiat. Acesta purta un covor cu eroul "Batman", erou acum aproape de Robert de cate ori avea un coșmar. La capul patului era biblioteca deja umplută cu benzile desenate favorite.

Robert s-a instalat rapid în camera primită. Se simțea minunat și își putea desfășura activitățile mai bine ca în vechea cameră. Nivelul de concentrare a crescut datorita ordinei ce îl înconjura, așa

acumulând rezultate școlare deosebite. De asemenea, acest mediu îi limpezia mintea, ajutându-l să ia decizii mai bune.

Totul mergea de minune, însă omul are tendința de a pierde aprecierea față de ceea ce devine o obișnuință. Nu a durat mult până ce primele semne ale dezordinii au apărut.

Coșul de gunoi nu a mai putut înfuleca ambalajele, fiind sătul de câte conținea. Robert nu a vrut să se ocupe de gunoi, preferând să împrăștie mizeria sub birou, în speranța că vor rămâne ascunse în umbră. Dar nu a fost așa. Sticle goale de suc au împânzit parchetul cândva lucios, iar acum învelit în praf.

Robert, pasionat de desen, a fost pentru cameră un Da Vinci al dezordinii. Băiatul a reușit să împrăștie vopsea atât pe pereți, cât și pe covor. Batman de pe covor era pătat de verde, de parcă „Joker-ul” i-a făcut o vizită.

Nici dulapul cafeniu nu a avut o soartă mai bună. A căzut la datorie, fiind ciuruit de săgețile jocului Darts. La fel și biblioteca, rănită de ghiuleaua-minge de fotbal.

Mama băiatului i-a spus mereu că “Cerul e limita”. Robert nu putea ajunge la cer încă, dar tavanul era mai aproape. A sărit în pat până a atins cu degetul cerul alb de var. Desigur, patul s-a rupt. Un sacrificiu mare pentru dorința băiatului.

Timpul a trecut, făcând sesizabilă diferența dintre o camera curată și una murdară. Robert nu se mai simțea în largul lui. Dezordinea din jur a dus la dificultăți în învățare și rezolvarea temelor. Îi era greu să se concentreze când în jurul său domnea haosul mizeriei. Mintea sa nu funcționa cum trebuie într-un astfel de mediu.

Într-o noapte, băiatul s-a trezit pentru a merge la toaletă. Era întuneric și, când s-a dat jos din pat, a avut parte de un accident. A alunecat pe o sticla goala și s-a lovit la spate.

- Camera stupidă! Am ajuns să îmi rup gâtul în camera mea! Porcărie de cadou! S-a înfuriat Robert.

Dar, în bezna totală, a stat și a cugetat. Sticla goală nu făcea parte din cadoul primit. Ea era rezultatul faptelor sale. Nu doar sticla, toată mizeria din cameră se datora lui. Această dezordine, aparent inofensivă, și-a lăsat amprenta asupra minții sale.

Robert a aprins veioza și a privit în jur. În fața ochilor avea un dezastru. Trebuia să schimbe aceasta.

- Cum am primit darul... și cum a ajuns. A gândit cu voce tare.

A doua zi, Robert și-a rugat mama să îl ajute la curățenie. După câteva ore, camera arata ca nouă.

Băiatul a simțit că parcă s-a întâlnit cu un vechi prieten ce i-a lipsit.

- Acum că e curat, am să ies afară la o mica plimbare.

Ieșit din bloc, Robert a inspirat aerul de afară. Dar ce a pătruns în nările sale nu a fost plăcut. Era un miros greu de gunoi ce venea de peste tot. Apoi, băiatul a început să se plimbe de- a lungul străduței.

Peste tot în jurul lui erau pungi de plastic și alte gunoaie. Robert călca un covor de chiștoace și semințe ce îi provoca dezgust. De ce oamenii nu pot arunca gunoaiele la pubelele amplasate? S-a întrebat el.

Răspunsul l-a aflat observând mizeria lăsată lângă coșuri. Oamenilor pur și simplu nu le păsa de poluare.

Robert a ieșit în speranța că se va simți bine, dar s-a înșelat. Nu se putea simți bine. Ba chiar îl irita.

Înainte să se întoarcă în casă, băiatul iar a gândit cu voce tare:

- Cum am primit darul... și cum a ajuns!

ZILNIC, CRĂCIUN

Matei înainta de-a lungul străduței înguste ce ducea la blocul său. Venea de la bunica sa și se gândea că s-au terminat sărbătorile de Crăciun. Gata! S-a închis Crăciunul până la anul. Se terminaseră sărbătorile și acum trebuia să înceapă execuția bradului de Crăciun și a celorlalte ornamente ce aveau să sfârșească în vechile cutii.

Aflat în fata blocului, Matei se zgâi la copilul ghemuit de frig în dreptul ușii. Nu era mai mare decât el. Un cerșetor biciuit de frigul aprig, având mâna întinsă cu speranță.

-Îmi pare rău, Vali, dar Crăciunul a trecut. Nu am de ce să te mai ajut. Asta e, la anul sper să fii tot aici, a spus Matei, clătinând dezaprobat din cap.

-Of... nu am făcut azi nici de o pâine. Dacă aș putea, aș face Crăciunul infinit ca să fie tot anul lumea darnică. Copilul cerșetor a plecat capul ce îi pulsa de frig și s-a afundat în gânduri, în timp ce Matei intra în bloc.

-Globurile le așezi în cutia albastră, iar ghirlandele în cea verde. Să te grăbești, Matei, e târziu și nu vreau să te apuce seara adunând.

După cele zise, mama băiatului a părăsit sufrageria ca să înfrunte vasele murdare din bucătărie.

Băiatul a luat loc pe fotoliu cu privirea pironită asupra bradului verde, care avea să fie despuiat și închis. Veșmintele sale, globurile, ghirlandele, erau fermecătoare. La baza lui, stătea, între crenguțe, o foaie ce purta cuvintele: „De Crăciun, fii mai bun!”

Atunci, în mintea lui Matei au început să se perinde toți oamenii nevoiași ajutați de Craciun, inclusiv Vali. Dar acum, că

a trecut Crăciunul, de ce să mai ajute? Ce farmec ar mai avea? Băiatul era ostenit și nu avea chef de strâns decorațiuni, așa că s-a făcut comod în fotoliul confortabil.

Se uita în gol la tavanul alb când, deodată, a fost atras de un foșnet venit din zona bradului. Ce i s-a arătat ochilor l-a uluit total. Era un bătrân, cu barba albă și lungă până la brâu, îmbrăcat în haine roșii. Era inconfundabilul Moș Crăciun. Moșul strângea globurile din pom și le făcea loc în cutia albastră. Nu părea să îl observe pe băiat, până când acesta a început să strige:

-Moșule! Tu ești! În sfârșit, te văd! a făcut Matei, neputând să își stăvilească bucuria.

Moșul s-a întors surprins spre el și i-a dăruit un zâmbet susținut de privirea caldă din spatele ochelarilor.

-Încântat de cunoștință, Matei! Cum a fost de sărbători? Băiatul s-a îndreptat în fotoliu și a răspuns:

-M-am distrat de minune! Am mâncat, am primit cadouri și am făcut fapte bune!

-Mă bucur, dar azi nu ai simțit nevoia să faci o faptă bună? a spus Moșul, începând să strângă ghirlandele galbene din pom. -Te referi la Vali, nu? Ei bine, Crăciunul a trecut. Dar Crăciunul e în fiecare an.? Îl voi putea ajuta la anul. Moș Crăciun a zâmbit și a luat loc pe canapeaua de lângă fotoliul lui Matei.

-Matei, ce ar fi să îți spun povestea mea? Avem destul timp. Mă ocup eu de decorațiuni în locul tău.

-Așa, Moș Crăciun a început să povestească:

-Nu mulți știi, dar eu exist de când a început omenirea. - Nu prea cred, Moșule. De exemplu, oamenii preistorici nu aveau brad împodobit și nici nu erau vizitați de tine, a menționat Matei.

Moș Crăciun a râs în hohote, făcând canapeaua să tremure cu el. Părea că a așteptat să audă așa ceva.

-Poate nu aveau brad, mâncare specifică, globulețe, ghirlande și colinde, dar asta nu înseamnă că nu sărbătoreau Crăciunul. Ba chiar, probabil, o făceau mai des ca tine. Cuvintele i-au indus o confuzie majoră lui Matei, care și-a exprimat nelămurirea:

-Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

-Când am apărut, am știut ce reprezint. Iubirea și generozitatea, astea înseamnă Crăciunul. Oamenii peșterilor, de câte ori își dăruiau o halcă de mamut fript, celebrau Crăciunul. Ei nu îl numeau așa, fiindcă nici nu știau să vorbească.

-Stai!... adică...

-Exact, a întrerupt bătrânul șirul de cuvinte, nu îl numeau Crăciun și totuși îl serbau de câte ori făceau fapte bune. De-a lungul timpului, lumea mi-a oferit un nume, o înfățișare și o dată în care să fiu serbat. Oamenii au decis să fiu gras, a râs Moșul. Tot ei au vrut să am o sanie cu reni, chiar dacă un avion privat ar fi fost mai confortabil. Barba mea lungă nu reflectă neglijența mea, ci umorul oamenilor. La fel și hainele roșii.

-Vouă vi s-au părut atât de nostime, încât ați zis că mi se potrivesc.

-Vrei să spui că tu nu arăți așa de fapt? a fost nedumerit Matei.

-Arăt cum vrei tu să arăt, însă interiorul meu va fi mereu același. Însemn mai mult decât mâncare și un brad. De când sunt luna și soarele, am fost în inimile oamenilor fără să fiu un nume și o dată.

-Dacă nu ești un nume și o dată, te pot sărbători în fiecare zi din an?

-Desigur, Matei. Poate fi Crăciun și vara, dacă îți amintești ceea ce reprezintă el. De ce crezi că te ajut să strângi bradul?

-Fiindcă nu dau doi bani pe el. Este doar un pom ce de multe ori înseamnă un atac asupra plămânilor planetei.

-Eu chiar vreau să fie Crăciun zilnic! S-a ridicat băiatul entuziasmat.

-Generozitatea și iubirea îl vor face posibil. Băiatul acela, Vali, cu el ai putea să începi.

Apoi, Moșul a ridicat hârtia decorativă din brad. Cu o mișcare lină, a rupt o fâșie din ea. La final, din mesajul „De Crăciun fii mai bun!” a rămas doar „Fii mai bun”.

-Așa e mai bine. A spus bătrânul și i-a înmânat hârtia modificată.

Băiatul a zâmbit și și-a îndesat-o în buzunarul hainei. Apoi, acesta a zis:

-Nu mai am nevoie de ajutor cu despodobitul, mai e foarte puțin.

-Așa e, în plus, am multă treabă, la fel ca tine. Doar ai un Crăciun de trăit în fiecare zi, Matei.

Băiatul a râs tare și, într-o secundă, musafirul sau a dispărut. S-a evaporat de parcă nu a fost vreodată. Instinctiv, Matei și-a verificat buzunarul hainei, având parte de o surpriză plăcută. În interior se găsea hârtia cu cuvintele ei adevărate.

„Fii mai bun!”

Matei și mama sa au pregătit niște pungi cu haine curate și mâncare. În câteva minute a și ajuns fata în fata cu Vali, care dârdâia de frig exact unde l-a văzut ultima oară.

La observarea băiatului, Vali nici nu s-a mai obosit să întindă mana, fiindcă știa deja răspunsul. Știa că doar sărbătorea îl putea motiva să îl mai ajute, ceea ce însemna un an de așteptat.

-Vali, tu încă aștepti Crăciunul? L-a întrebat Matei.

-Cu toată inima.

-Ei bine, nu ai de ce să o faci!